Prvá kapitola

Pavel Sekerák

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Pavel Sekerák	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2019)	110001

O knihe

Raz za čas je dobré sa zastaviť a obhliadnuť sa za svojim doterajším životom, či dielom. Prvá kapitola nie je len zbierkou básní, je to výber z tvorby autora ku koncu roku 2019. Od najstarších až po najnovšie, chronologicky zoradené básne, krátke príbehy, či poviedky. Rozdelené sú podľa toho, v ktorej zbierke boli uverejnené po prvýkrát.

Okrem básní vybraných z jednotlivých zbierok obsahuje tento výber i príspevky, ktoré boli publikované v doteraz najrozsiahlejšom projekte komunity Greenie knižnice - 21 slov a osudov. Aj keď je názov poslednej zbierky básní Koniec, buďte bez obáv, je to len koniec Prvej kapitoly.

Vo vnútri

Tajomstvo

Ukrytý všetkým na očiach,
myslím tajne na čosi zlaté.
Na miesto odkiaľ sa nedá vrátiť.

Na nemožné veci na dosah.
Na hviezdy nezažaté.
Na poklad, čo treba stratiť.

Za viečkami svojich očí,
vidím spomienky,
na to, čo sa ešte len stane.

Na začiatok, čo práve končí,
na prameň rieky,
srdce vložené do dlane.

Zrkadlo

Aké je to byť,
na odvrátenej strane?
Sú tam bozky chladné?
Sú tam teplé dlane?

Dívam sa na svoju tvár...
Nič nehovorí, sotva niečo vníma.
Je za tým sklom niečo?
Alebo len zima?

Svetlá sú už zhasnuté,
hudba však hrá ďalej.
Myšlienky nezamknuté
postrádajú nádej.

Nenáhlia sa nikam,
nikto ich nečaká.
Ukladám kosti,
s pocitom tuláka.

Omyly

Zbytočná je krása
gramatických rýmov,
keď odpoveď prináša
len more omylov.

Nenápadné znamenia,
a vnútorné svety
Kde sa slová premenia
na zmysluplné vety.

Záujem

Usínam a pohľadom zisťujem,
že miesto vedľa mňa je prázdne.

Asi oň nikto nejaví záujem,
pomyslím si, keď moje telo chladne.

Natiahnem ruku za tebou,
nie si tu, je to márne.

Potom, keď oči zatvorím,
dotýkam sa ťa virtuálne.

Ticho

Všetko utíchlo.
Znie len hudba, ktorá nepotrebuje slová.
Tie posledné sa stratili v odtieňoch ticha.

Dvaja

Sedíš vedľa mňa schúlená,
s hlavou na mojom pleci.
Ruky spadnuté na kolená…
Sme dvaja a predsa sme všetci.

Okamih v noci

Uprostred noci počúvam,
ako po strunách
kráčaš prstami.

Tajne si predstavím,
aké by bolo,
dotýkať sa ťa ústami.

Bleeding heart

I feel your pain,
when your heart is broken.
It's in my brain,
the word that can't be spoken.

I hope, it's not too late,
to change your shades of sorrow.
Will it be our fate?
Will you love me tomorrow?

My day
I kill the alarm every morning.
Pure disgust - nothing less.
I do not like what is coming.
Hurry, confusion and stress.

The whole day I try to find,
the best work/love ratio.
But the only thing I get,
is another shit on the radio.
Night walk
I forgot how to love,
and smile I can't recognize.
Slow motion pictures try
to remind me those feelings.

Watching through the window glass,
I cannot see your eyes.
And the music in my mind,

can’t defeat the demons.

Every day I fight,
with the thoughts, that keep me down.
Sometimes I win and sometimes I don't.

Walking through the night,
I lose myself in my hometown.
And the flames of stars are burning hot.

Ticho

Fotografie

Všetko dobré i zlé sa stráca
v plameni horiacich spomienok.
Ich oheň je chladný.
Stačí však na ohriatie rúk.

Noc dnu tichými krokmi vkráča,
priložím ešte pár polienok.
Odteraz až navždy,
milovať budem tento zvuk.

Spln

Ticho
a bezpečne,
fotóny prenikajú
cez okno.
Beztrestne,
dievčat sa dotýkajú.

Stopy

Chceme len máličko,
za čo najvyššiu cenu!
Nápisy na tričko,
na kožu vyzlečenú.

Na srdce vývesku,
s nápisom otvorené.
Dve stopy do piesku.
Zajtra tu nebudeme.

Neskoro

Ľadové kvety na okno,
kreslí bezcitný mráz.
Je už neskoro hľadať,
stratené miesta v nás.

Do teba...

Fragmenty duší.
Rozsypané po zemi.
Lúče slnka v záhyboch vlasov.

Myšlienkami
som do teba vnorený.
Niečo tu žiari, aj keď som zhasol.

Samota

Prach ustal a spod sutín nepočuť nič.
Nič viac…
Len štyri padajúce steny.
Ťažobou väzniace dušu,
ktorá nevykríkne.

Nedozvieš

Rád sa na teba pozerám,
keď polievaš kvety.
No bez skutkov sú súvetia,
iba holé vety.

Tvoj úsmev je pre mňa,
tou najväčšou odmenou.
No nikdy sa nedozvieš,
čo ukryl som pred tebou.

Anjel

Kráčame po nesprávnom svete.
Presviedčame sa o tom denne.
Kým moju dušu pokrkvete,
zničia ju víry patogénne.

Zanechám jasný odkaz
aj keď som len básnik bez pera.
Vďaka tebe som spoznal,
že bolesť nosí tvár anjela.

21 slov a osudov

Hoax

slová dodala Lidka Žáková

telepatia, dieťa, výkrik, export, zasvätenie, hoax, strieborná niť, bolesť, havran, fatamorgána, oslava, doktor, extáza, dynastia, Adamovo rebro, orákulum, synagóga, Mozart, tulipány, lož

Nevidím žiadne červené svetlá, žiadne varovanie. Ani telepatia ma už teraz nezachráni. Rozhodol som sa! Možno klamem sám seba. Ale nie je lepšia príjemná lož ako tvrdá realita?

Oblečený ako doktor, zamiešal som sa medzi personál. Dostať sa dnu nebolo vôbec ťažké. Prešiel som okolo recepcie. Bola podozrivo prázdna, tak som sa zbytočne nezdržoval a vydal sa na najvyššie poschodie. Izba, ktorú hľadám, je až na konci chodby. Sebavedome som otvoril dvere a rozhliadol som sa.

Malo byť predsa tu!

Ale izba bola prázdna. Čerstvé tulipány vo váze naznačovali, že tu nedávno ešte bolo. Zázračné dieťa, o ktorom sa písalo v e-maily, je preč! Uniesol ho niekto? Odišlo samé? Kde ho teraz hľadať? Sklamaný som nastúpil do výťahu a stlačil jednotku. Vydával nejaké divné zvuky. Hádam sa odtiaľto dostanem. Už aby som bol preč, pomyslel som si. Už som bol dole, ale výťah nezastavil, pokračoval ďalej až do suterénu. Bolo rozsvietené. Prekvapilo ma to. Uprostred noci by som to nečakal.

Zvedavosť zvíťazila, a tak som sa pristihol, ako sa túlam podivnými chodbami. Všade boli poukladané krabice a popri stene bolo pár lehátok na kolieskach. Odrazu sa chodbou ozval skľučujúci výkrik. Musela to byť nepredstaviteľná bolesť. Bolo to doslova volanie o pomoc. Išlo to odtiaľto. Ocitol som sa pred dvojdielnymi dverami s nápisom EXPORT. Dúfal som, že to nie je ten chlapec. Bol posledný z dynastie. Za dverami už nebolo toľko svetla. Ale nevadilo mi to. Mal som strach a nechcel som byť spozorovaný. Vlastne mi to vyhovovalo. Zakrádal som sa potichu ako havran ukrytý v nočnej tme. Chodba bola vykladaná obkladačkami, všelijako sa kľukatila a nemala konca. Chvíľu mi trvalo, kým som došiel k ďalším dverám. Nakukol som dnu cez malé okno. Nemohol som uveriť tomu, čo vidím.

Bolo to ako zjavenie, ako fatamorgána. Toto snáď ani nie je skutočné. Čo to je?! Uprostred temnej miestnosti sedel v kresle chlapec pripútaný striebornou niťou. Miestnosť osvetľovali iba fakle. Dekorácie pripomínali synagógu, ktorú som raz navštívil, ale to ostatné bolo úplne odlišné. Po stenách boli nasprejované nápisy v jazyku, ktorému som nerozumel. Okolo dieťaťa poskakovali nejakí divní ľudia. Vyzerali, akoby boli v extáze. Opäť som sa pýtal seba samého: Čo to je?! Oslava, nejaké zasvätenie? Ešte aj tá hudba od Mozarta… Vôbec som nevedel, na čo sa to pozerám. Kolegovia sa mi smiali, že som blázon. Že ten e-mail je len HOAX. Ale to, čo som videl, bolo predsa skutočné. Napriek tomu, že bol chlapec zviazaný, správali sa k nemu, akoby to bol anjel. Akoby im mal zveriť akési posolstvo. Tajomstvo, o ktorom sa nemal nik dozvedieť. Bolo to vari nejaké novodobé orákulum? Stál som tam ako primrznutý. Vtom jeden z tých podivínov pristúpil k chlapcovi a pokojným hlasom prehovoril: Prečo nám to nechceš povedať? Už len ty jediný vieš, kde je. Povedz nám, kde je to pravé Adamovo rebro?

Králik

slová dodal Horan Ovcipas

králik, lišta, rýľ, Lego, jedlo, dievča, sneh, fotka, noha, ležať, padať, svetlo, dom, Karpaty, hmyz, kameň, voda, krabica, meč,

riedidlo, točiť

Kdesi v Karpatoch vraj žije králik, čo žerie hmyz. Je to unikát, keďže králik divý, najrozšírenejší druh v Európe, je vegetarián. V lete sa živí trávou, zelenými časťami rastlín, hľuzami. A v zime rád odlupuje kôru zo stromov. Od momentu, ako som sa o ňom dopočul, spriahal som plány, ako ho vypátrať. Na lištu vo webovom prehliadači som si uložil záložky na stránky s údajmi o poslednom spozorovaní tohto druhu. Keď pominul sneh, vydal som sa na výpravu.

„Máme všetko, na nič si nezabudol?“ kontrolovala ma Zuzana.

Ale ako môžem vedieť, či som na niečo zabudol? Ak som zabudol, tak o tom predsa neviem. Či?

Pre istotu skontrolujem všetko podľa zoznamu. Na Zuzanu som sa mohol spoľahnúť za každých okolností.

„Rýľ! Zabudol som na rýľ!“ kričal som na ňu z garáže.

Zíde sa, ak sa budeme chcieť dostať do králičej nory.

„A čo jedlo a voda? Prečo je batoh s jedlom ešte stále v kuchyni?!“

To dievča je nenahraditeľné. Nebyť jej, ostalo by všetko v dome.

Zbehol som po batoh s jedlom, krabicu s náradím a všelijakými pomôckami na dlhší pobyt v prírode. Všetko sme naložili, sadli sme do auta a vyrazili za dobrodružstvom.

„Vypol si svetlo v kuchyni?!“ pýtala sa opäť.

Asi ma porazí! povedal som si v mysli. Vôbec som si nebol istý, či som ho vypol alebo nie.

„Áno, zlatko, samozrejme, že som ho vypol.“ zaklamal som, pretože sa mi tam už nechcelo vracať. Neustále nás čosi zdržuje. Takto sa k tomu králikovi nedostaneme nikdy. Kým tam prídeme, vyhynie. Nohu som poriadne pritlačil na pedál. Teraz ma už nič nezastaví.

Prešli sme asi 500 kilometrov a začala na mňa padať únava. Zastavili sme sa na najbližšej benzínke. Natankoval som 30 litrov paliva a pri pokladni som ako darček dostal lego. Paráda. Konečne niečo veselé. Zuzana je fajn, ale jej jazyk je niekedy ostrý ako meč. To bolo rečí, keď som namiesto aviváže nalial do práčky riedidlo… Ani pomyslieť!

„Kam sa tak rútiš, nemali sme ísť teraz doľava?!“ skrikla na mňa nečakane.

Okamžite som začal točiť, ale bolo už neskoro. Zadným kolesom som zišiel mimo cestu a narazil na kameň. Auto sa niekoľkokrát prevrátilo. Črepiny z rozbitých okien lietali vzduchom spolu so všetkou batožinou. Na chvíľu sme stratili vedomie. Keď hukot a prach ustali, prebrali sme sa. Ucítili sme zápach paliva vytekajúceho z nádrže.

„Zuzi, rýchlo! Rýchlo poď von!“

Ani neviem, ako sa mi to podarilo. Vyliezol som cez pokrčené dvere a oknom som vytiahol von aj Zuzanu. Potácali sme sa, ale chceli sme ísť čo najďalej od auta. Zuzana spadla a ostala ležať. Nevidel som to, pretože bola za mnou. Vtom sa ozvala obrovská rana a auto sa rozletelo na milión kúskov. Všetko bolo preč! Všetko! Ostalo mi iba autíčko z lega a ohorená fotka záhadného králika.

Prekliata poviedka

slová dodal Pavel Sekerák

mlčky, chyba, lego, guľaté, rýmy, spolu, papier, ružový, bezfarebný, rasa, kocka, okná, milostný, lampa, štyri, šťastný, postava, neviem, temná, štúdio, kapitola

Nervózne sa pokúšam dopísať konečne poslednú kapitolu. Tentokrát musí predčiť všetky ostatné. Nie, nie je to milostný román, ako by sa mohlo zdať na prvý pohľad. Aj keď tam cítiť určité náznaky. Vlastne je to iba taká skladačka, akési lego poskladané zo slov. Aj tieto majú rôzne tvary, rôzne farby. Som moderný človek, preto to píšem v počítači. Papier bude mať čoskoro veľkú cenu. Minimálne takú ako maslo. Tak sa ním snažím šetriť. Ale nemôžem sa sústrediť, lampa na stole podozrivo bliká. Jedným okom hľadím na monitor, druhým pozorujem ako guľaté svietidlo postupne stráca na sile a vzápätí jej má až príliš. Nie som z toho šťastný, je celkom nová. Kúpil som ju na planéte plnej elektra. Mali tam všelijaké svietidlá, ale nič pre mňa. Doteraz nechápem, prečo mi predavač ponúkal ružový luster.

„Vidíš, mali sme tam ísť spolu!“ ozvalo sa z kuchyne. „Určite by si nekúpil takúto haraburdu!“

Zahryzol som si do jazyka a mlčky pokračoval v písaní. Je to príbeh o vzdialenej planéte, ktorá sa ocitla v záujme niekoľkých skupín kolonistov. Jedna rasa mimozemšťanov výstrednejšia než druhá. Aj hlavná postava bola vskutku neobyčajná. Na hlave, čo vyzerala ako kocka, chýbal nos. Zato oči mala štyri. Každé inej farby. A z otvorov na rukách vylučovala bezfarebný sliz. Celá planéta bola ponurá a temná, ale veľmi bohatá na surovinu potrebnú pre nadsvetelné lety. Stavby domácich obyvateľov rozhodne nenavrhovali architekti v štúdiu. Aj africký domorodci by ich postavili lepšie. Ostávalo mi napísať ešte pár posledných riadkov s rozuzlením, ale nebolo mi dopriate. Monitor zmodrel a uprostred sa objavil nápis: Neznáma chyba!

„Doparoma! Neviem prečo som si nedal poradiť?! Prečo som si namiesto Linuxu nainštaloval tie blbé okná?!“ zašomral som si sám pre seba a v mysli sa mi vynárali vulgárne rýmy.

Nobelovka za smrť

slová dodal Pavel Sekerák

život, cieľ, stena, príde, mier, psisko, „Han Solo“, ráno, vrah, vtedy, kamery, veríš, vojny, omyl, pohoda, smrť, marketing, startup, pesnička, pot, ticho

Celý môj život obrátil sa naruby,
bolo to v deň, keď Kato prišiel o zuby.
Vtedy uvedomil som si tú krutú realitu,
vytrhnutý zo sna ako Solo z karbonitu.

Slnko bolo nízko, noc bola ešte blízko.
A na dvore brechalo susedovie psisko.

Celý život prežijeme pod dohľadom kamier
a najväčší vrah dostane nobelovku za mier.
Proti tomu nezmôžeš nič, tak sa s tým zmier, kámo!
Veď nikdy nevieš, či po tejto noci príde ešte ráno.

Život neber príliš vážne. Živý z neho nevyviazneš.
Ak odídeš posledný, dúfam, že za sebou zhasneš.

Preto bojuj zo všetkých síl, choď za svojím cieľom.
A proti stene rozbehni sa zásadne len čelom.
Pusti si k tomu pesničku, alebo vojnu ticha.
Prestaň nad každým omylom nekonečne vzdychať!

Urob nejaký startup, ak si na to veríš.
Marketing ti zaručí dokonalú prestíž.
Na svete však nič nie je, ako sa ti zdalo.
Z toho čo je dôležité, majú najbohatší málo.

Za pohodu s priateľmi, vymeň pot samoty.
Choď naplno, kým prídu na teba mrákoty.
Užívaj si života, chuť všetkých jeho maškŕt.
Inak ťa on sám ocení nobelovkou za smrť.

Rande

slová dodal Stanislav Hoferek

zľava, plexisklo, Vltava, hudba, únava, kvietky, čokoláda, podprsenka, teplo, vášeň, poézia, Western Union, Praha, mäsožravec, rýchlik, muchotrávka, diskografia, melódia, minerálka, putá, bič

Prezerám si diskografiu Michaela Buriana,
neviem sa rozhodnúť či Praha, či Vltava.
Obidve sa mi páčia, rytmus i melódia.
Konečne hudba, čo nezabíja.

Slečna za plexisklom vo Western Unione,
Vyzerá, že má dosť, že je vo veľkom zhone.
Dnes mi to nevadí, nikam sa nenáhlim,
pokojne počkám a potom to rozbalím.

Za chrbtom v rukách držím čokoládu a kvietky.
O chvíľu vyjde vonku zo svojej klietky,
či prepážky, priehradky, okienka, to je jedno.
Potom ju oslovím a pozvem niekam na jedlo.

Som mäsožravec, snáď jej to nebude vadiť.
Určite privolí, veď padá od únavy.
Má rada poéziu, vraveli o tom v telke.
Napísal som báseň o jej podprsenke.

Čítať ju bude môcť až po 22:00.
A nie je to preto aby neusnula.
Možno to bude pre ňu silná dávka,
ako zelená muchotrávka.

Posledný rýchlik vyrazil z hlavnej stanice,
vtom nečakane dostal som pusu na líce.
Predbehla ma, vytušila môj zámer.
A aký bol tejto story záver?

Naša vášeň stúpala ako bublinky v minerálke.
Teplo sa zvyšovalo jak zľava na morálke.
Nakoniec nebola až taká nedotknutá,
veď za posteľou skrývala bič a putá.

Marťan

slová dodala Lidka Žáková

nemá tvár, blázon, Venuša, útočisko, príliv, rozhrešenie, súzvuk, aura, zatmenie, prilákať, kominár, moderátor, utešene, medúza, ľadovec, únia, jasmín, avokádo, prach, karneval, dvojičky

Zdá sa, že som prekonal krízu tvorenia.
Je teraz načase, oprášiť umenie dvorenia.
Aj keď je príliš ďaleko on nás ku Venuši,
mám v rukáve eso, o ktorom nik netuší.

Nemá tvár a psie oči už nie sú moderné,
karneval falošných úsmevov nahradí zatmenie.
Ja stavím všetko vždy iba na jednu kartu,
asi som blázon dekorovaný do pop-artu.

Obávam sa, že nenosím šťastie, nie som kominár.
Navyše u nás na Marse je čierna povinná.
Napriek všetkému dúfam, že to útočisko nájdem.
Vyhnem sa medúzam, aj keď na dno padnem.

Prekonám príliv omylov, na loďke z avokáda.
Jej aura mi napovie, či ma má vskutku rada.
Saxofón i piano hrajú dnes v rytme moderato.
Súzvuk ich melódie naozaj stojí za to.

Je ako súznenie ľadovca s arktickou oblohou,
hýbe sa utešene, s vôňou jasmínovou.
Prach mi nezabráni k sebe ju prilákať,
rozhodol som sa totiž na inú nečakať.

Bolo to vzájomné, opojné omámenie.
Únia lásky nám poskytla rozhrešenie.
Je jasné, že to bude odteraz navždycky
a asi v novembri čakáme dvojičky.

Poľutovaniahodný manžel

slová dodal Peter Jarkuliš

víno, orangutan, pohoršenie, politická scéna, jazyk, konzola, nadúvanie, oxid, autobus, akord, melanchólia, radostne, flegmatik, výber, vodopád, opera, manžel, poľutovaniahodný, neznášanlivosť, ego, plachý, hazard

Neustále sa pohoršuje,
aj keď je známy flegmatik.
Občas sa tvári, že nepočuje
a nedáva si pozor na jazyk.

Poker nazýva hazardom,
a to sa nie všetkým páči.
Naoko plachý udiera,
po televíznom prijímači.

Po konzumácii vína,
vzbudzuje pohoršenie u ľudí.
Len politická scéna,
ho z letargie prebudí.

Nemám moc na výber,
sľúbili sme si večnú lásku.
Aj keď niekedy vyzerá,
ako orangutan na obrázku.

Hlavne že pozná, ktorým,
príkazom spustí konzolu.
A o nadúvaní nehovorím...
Najmä keď pije kofolu.

Vraj za to môže oxid uhličitý,
nie je to iba jeho vina.
Dobre je, len keď je sýty,
netrápi ho melanchólia.

Vždy, keď nestihne autobus,
vyleje vodopád dôvodov.
Najradšej počúva hudbu,
plnú molových akordov.

Neznášanlivosť a jeho silné ego,
občas ho privedú do úzkych.
So synom radostne hrá sa lego,
v opere nadáva do mrzkých.

Raz ma dokonca zranenú,
omylom doma zavrel.
Čo už s ním narobím? Je to môj
poľutovaniahodný manžel.

Vincent

slová dodala Martina Grmanová

zrkadlo, kreslo, zamat, modrá, knihy, Absinth, slnečnice, postimpresionizmus, pointilizmus, galéria, Vincent, šialený, skákať, nadával, guľka, mŕtvy, zaľúbený, Tahiti, Arles, horúci, včera

Po zotmení sa ulicami,
pohybuje temná postava.
Na križovatke sa zastaví.
Nevie či vpravo, či doľava.

Na kruháči chodí dookola,
akoby to bol Amfiteáter v Arlese.
Môže za to Absinth, že tu blúdi,
ako Mauglí stratený v pralese.

Volajú ho šialený Vincent
a jeho príbeh je dosť smutný.
Ak nenájde nejaké mince,
čoskoro bude isto mŕtvy.

Všetko sa to začalo na Tahiti,
na výstave pointilizmu.
Najviac ho z umenia ťahalo,
k postimpresionizmu.

V galérii spoznal aj Klaudiu,
mala pokožku ako zamat.
Odvtedy nemyslel na inú
a začal sa o seba starať.
Sedával v kresle zahĺbený,
preňho to bolo ako včera.
Stále je do nej zaľúbený,
ako keď robil dispečera.

Nosila veľmi peknú sukňu,
modrú s motívom slnečníc.
Vincent miloval túto farbu,
aj farbu Klaudiiných líc.

V ten horúci večer čítali,
spolu všelijaké knihy.
To ešte Vincent nevedel,
akej sa dopustil viny.

Klaudia bola už vydatá,
za málo známeho vraha.
Nadával jej a od mlada,
musela jak on chcel skákať

V ten večer ich v bare objavil,
vtrhol dnu a rozbil zrkadlo.
Bez varovania ju zastrelil,
guľka ju prepichla ako žihadlo.

Aj keď sa Vincent zachránil,
a vrátil sa odtiaľ domov.
Nikdy viac sa s tým nezmieril.
Veď ako by aj mohol?

Jedinú ženu, čo miloval,
strelili priamo do hrude.
Odvtedy sa len potuloval.
Už s ňou čoskoro bude…

Dlhá cesta domov

slová dodala Daniela Bordášová

vanilka, ostnatý, belosť, cukor, droga, mak, srdce, klamať, neskoro, miešať, lupienky, náušnica, slzy, prádlo, fľaša, nožnice, keramika, použitý, hrozne, sladkosť, kondóm

Sedel som neskoro na schodoch vedľa cintorína,
zrazu začul som zvuk, ako keby padla gilotína.
Rozmýšľal som, načo je tam plot z ostnatého drôtu,
a stále ma to ťahalo čoraz bližšie tomu plotu.

Nebudem klamať, srdce sa mi rozbúchalo,
a ani neviem, čo ma tak veľmi vyľakalo.

Možno to boli zvuky smrti, možno len moje predstavy,
mal som pocit, že sa sem blíži pes a dve tmavé postavy.

Mesiaca spln dnes všetky očakávania splnil,
vtom jasný lúč tmy moje oči oslnil.
Ručičky hodín sa zastavili, keď zakopol som o fľašu.
Rozsypal sa mi mak a cukor, čo kúpil som pre Dášu.

Našťastie som zachránil vanilku i spodné prádlo.
Bez toho by to dnes večer asi dobre nedopadlo.
Ale príliš zavčasu urobil som tento záver,
osud mal so mnou dnes celkom iný zámer.

Všade na cmiteri boli použité kondómy,
radšej som sa rozhodol, zobrať plecia na nohy.
Teda, vlastne naopak, dnes sa mi všetko mieša hrozne,
pletiem si belosť s bolesťou a tak podobne.

Stúpil som na striekačku, dúfam že nie z drogy.
Aj tak som sa zo všetkého cítil celkom grogy.
Kúsok ďalej našiel som náušnicu v tvare slzy,
hodí sa keď budem Dáške vravieť, že ma to mrzí.

Že nekúpil som keramiku, dokonca ani nožnice,
pred príchodom domov pôjdem do spovednice.
I tak bude neodvratný hnev mojej priateľky,
keď sa vrátim neskoro a donesiem len lupienky.

Snáď

slová dodala Andrea Ferencová

drzý, hlaveň, pes, sen, hnev, klobúk, automatický, vaňa, farma, dúha, hroch, otecko, vlna, kniha, sviečka, cesta, skriňa, mlyn, syr, lievanec, mláka

Ťahá ma ku tebe neviditeľná sila,
presne taká, o akej som sníval.
Skutočná ako táto kniha,
ktorú som ešte nedopísal.

Hlavné je nemať pri hlave hlaveň,
nevzdať sa aj počas najväčšieho hnevu.
Na konci cesty je dúhový prameň,
podaj mi ruku a poďme spolu k nemu.

Neboj sa, tak podaj mi ruku,
zvezieme sa na dobrej vlne.
Slnku sa skryjeme v klobúku
a cez mláku preplavíme v člne.

Budem ti robiť lievance so syrom,
alebo s čímkoľvek budeš chcieť.
Ukážeme chrbát veterným mlynom.
Ak mi to dovolíš, ak budem smieť.

Viem, niekedy bývam trochu drzý,
a spávam vo vani ako taký hroch.
Chcem stvoriť svet, čo ťa neomrzí,
kde bude všetko pre nás dvoch.

Pretože život vo svete bez teba je pes,
na jeho konci sa zvykne zapáliť sviečka.
Mojím snom nie je žiť pre automatický stres.
A o čom snívaš ty, keď zatvoríš viečka?

Je to skriňa plná šiat, farma plná zvieratiek?
To sotva, to sa mi k tebe nehodí.
Dúfam, že ako ja snívaš, že budeš mamičkou ,
pre dieťa, čo sa nám narodí.

Snáď som na nič nezabudol,
snáď myslel som na všetko.
Budeš istotne dobrou mamou
a ja hrdý otecko.

Všetko má svoj koniec

slová dodal Peter Jarkuliš

krasokorčuliar, biatlon, degradovaný, ochotník, knižnica, recipročne, okultizmus, kraken, príbeh, nadácia, pomoc, výzva, upozornenie, dalmatínec, vyvolený, spin-off, antidepresívum, letenka, Nobel, svadba, kapitalizmus

Toto je Petrov príbeh.

Odmalička mal vzťah k zimným športom. Túžil byť majstrom sveta v biatlone. No na jeho škodu to bolo v čase, keď modrá nebola tá správna farba. Hoci mal talent, do športového klubu ho neprijali a aj medzi rovesníkmi sa cítil ako 102. dalmatínec. Hľadal pomoc všade možne, ale jedine v divadle mu otvorili dvere. Tam sa na stránicku príslušnosť moc nepozeralo. Z Petra sa stal obľúbený ochotník a hry, ktoré hrávali, boli celkom populárne. Po jednom z mnohých vystúpení za ním prišiel neznámy muž.

„Ahoj kamoš, už dlhšie ťa sledujem a myslím si, že máš talent," povedal mu neznámy tlsťoch s kamenným výrazom v tvári.

„Vážne? Vy ste z televízie? Alebo z hereckých odborov?"

„Ani jedno, ani druhé. Zastupujem nadáciu, ktorá

podporuje mladých športovcov. A z teba by bol skvelý krasokorčuliar.“

„Čože?!“ vyhrkol Peter prekvapene, pretože práve pil. „To myslíte vážne?! Krasokorčuliar?! Ako vám to preboha napadlo?!“

„Videl som viacero tvojich vystúpení. Tvoje pohyby sú ladné a estetické. Sú také nenútené, nie ako tie kŕče, čo mi predvádzajú moji terajší zverenci. Skutočne, máš na to byť dobrý. Čo to hovorím! Nie dobrý, najlepší!“ vytiahol z vrecka vizitku a podal ju Petrovi. „Uvažuj o tom...“

Zmizol v dave tak nepozorovane, ako sa objavil. Peter uprene hľadel na vizitku, ktorú obracal medzi prstami. Tak toto je skutočná výzva. Ale má ju prijať? Necítil sa byť vyvolený. Nemohol uveriť tomu, čo sa práve stalo. Bolo to, ako keď z ničoho nič na loď zaútočí kraken a stiahne ju pod vodu. Vŕtalo mu to v hlave celú noc. Na druhý deň ráno sa vybral do knižnice, vyhľadať čo najviac informácií. Už sa videl na stupni pre víťaza. Cieľavedomosť mu rozhodne nechýbala.

Rozhodol sa. Asi po týždni vytočil číslo z vizitky, ale v slúchadle sa ozvalo ha-la-li. Bol to pre neho šok. Ako sa s ním má teraz spojiť? Bude sa história opakovať? Dopadne to tak ako s biatlonom? Na Petra to nemalo dobrý vplyv, prestal si veriť a musel siahnuť aj po antidepresívach. Aj v spoločnosti sa diali divné veci. Všetko sa zmenilo. Komunizmus pominul a nastala doba kapitalizmu. Zanechal svoje športové ambície, našiel si peknú ženu a po svadbe sa začal venovať podnikaniu. Založil si firmu na výrobu priemyselných výbušnín. Stal sa z neho akýsi slovenský Alfred Nobel. Tiež nemal rád vojnu a násilie, no napriek tomu predával produkty, ktoré sa pre niektorých stali jednosmernou letenkou. Uvedomil si to a hľadal spôsob, ako sa s tým vyrovnať. Nakoniec si vybral okultizmus. Všetko tajomné ho strašne lákalo. Vôbec nedbal na upozornenia. Vstúpil do podivnej spoločnosti. Fungovala striktne recipročne. Ale kvôli svojej povahe bol, napriek prvotnému bleskovému postupu v rebríčku, degradovaný na radového člena. Vytvoril si teda vlastnú odnož, akýsi spin-off tej divnej skupiny. Celkom mu z toho preplo. Ponáral sa čoraz hlbšie do vecí, ktoré boli príliš temné a príliš ťažké na pochopenie. Až sa jedného dňa objavila v správach reportáž o hrozivom náleze desiatich mŕtvych mužov, ktorí pravdepodobne spáchali rituálnu samovraždu.

A tak sa stal Peter konečne slávnym, aj keď nie práve spôsobom, ktorým si pôvodne želal.

Očami ženy

slová dodala Mária Nováková

slabosť, depresia, smútok, slepota, klietka, nerozhodnosť, smeť, vietor, odchod, rozlúčka, zmena, cesta, poslanie, bábika, priateľ, prsteň, zlomenina, odkaz, správa, cibuľa, nedeľa

Bola to jedna z tých otravne nudných nedieľ, aké bývajú minimálne štyrikrát v mesiaci. Nič za oknom ma nelákalo opustiť svoj pohodlný príbytok. Je to síce klietka, ale je zlatá, poriadne naleštená a čo je dôležité, moja. Vlastne som bola rada, že nemusím vôbec nikam ísť. Ukrytá v bezpečí teplej deky, s čerstvo uvarenou kávou, ktorá tešila moje zmysly. V ruke som zvierala najnovší prírastok do mojej neustále sa rozrastajúcej knižnice. Tú knihu som dostala od jednej kamarátky. A ona zas od úplne neznámeho muža, ktorý jej ju dal ako poďakovanie za úspešne uzavretý obchod. Nebola z tých, ktoré by fascinovali slová. Miluje čísla. A to hlavne tie na účte. Tak mi ju ponúkla. Vedela, že neodmietnem. Knihy boli mojimi jedinými priateľmi. Ale táto kniha to mala všetko zmeniť.

Úplne tuctový román s predvídateľnou zápletkou. Už po prvej kapitole mi bolo jasné, akým smerom sa to bude vyvíjať. A keď som dočítala druhú, vypadol z nej lístok. Malá skladačka po pár preloženiach vydala svoje tajomstvo:

Nedeľa 6. 5., Hlavná stanica, 10:04. Nenechaj ma čakať! PN

Čo to má znamenať? To je predsa odkaz pre ňu. Musím jej ihneď zavolať! Alebo… Alebo nie? Nerozhodnosť ma pripravila takmer o 20 minút. V okamihu som poprela všetky mýty o tom, ako dlho trvá žene, kým sa vychystá von. Premohla ma zvedavosť a túžba po zmene, túžba zažiť nejaké dobrodružstvo. No aby sa nepovedalo, cestou som bola vyhodiť smeti. Vesmír je opäť v rovnováhe.

Cesta mi ubehla tak rýchlo, až som mala pocit, akoby som sa na stanicu teleportovala. Bolo vysoko pravdepodobné, že som porušila i niekoľko dopravných predpisov. Po príchode na stanicu sa mi rozbúšilo srdce a cítila som akési neopísateľné vzrušenie z neznámeho. Prechádzalo celým mojím telom, od nôh až po končeky prstov na rukách. Ale čo teraz? Kam mám ísť? Veď ani neviem ako vyzerá. A čo mu poviem? Milióny myšlienok vzniklo a zaniklo v zlomku sekundy. Pohľad na tabuľu s odchodmi vlakov ma nasmeroval na nástupisko číslo 2. O 10:04 išiel len jeden vlak. To musí byť ono! Pomyslela som si a rýchlym krokom som vyšla na perón. Nastala totálna slepota. Neviem, čo som si myslela, že uvidím, ale nevidela som to. Vlak už čakal len na hvizd výpravcu. A ten sa vzápätí ozval. Dal sa na odchod a zmizol v diaľke. Stála som tam ako porcelánová bábika. s otvorenými ústami a upreným pohľadom. Sklamaná a s kopou výčitiek v mysli som chcela ísť domov, ale nejako sa mi zamotala hlava, zakopla som. Spadla som na koľaje a pocítila ostrú bolesť v pravom predkolení. Odpadla som.

Chlad instantnej šedi nemocničnej izby narúšala váza s ružami. Hm, to nebýva v nemocniciach zvykom. Zazvonila som na sestru. Potrebovala som predsa dať rodine správu o tom, čo sa mi stalo.

„Máte zlomeninu píšťaly. Pár dní si u nás poležíte,“ oznamovala sestra, pričom som mala pocit, že ani nehýbe ústami.

„Ďakujem za kvety,“ povedala som jej, keď už stála medzi dverami.

„Nie je za čo. Tie sú od vášho priateľa.“

„Od môjho p-p-priateľa?“ zakoktala som.

„Áno, doniesol ich ten pán, ktorý vás sem priviezol.“

V momente na mňa prišla podivná slabosť. Nevnímala som svoje telo, zato myseľ pracovala na plné obrátky. Pokúšala som sa spomenúť si, ale márne. Takmer ma to doviedlo do depresie. Zaspala som.

Keď som sa zobudila, sedel v miestnosti muž. Urastený, vkusne oblečený a s pohľadom ako šteňa. Pozeral sa mi priamo do očí a ja som nevedela, čo mám robiť. Chcela som byť cibuľou a skryť sa do najvnútornejšej vrstvy. Ale toto nebola rozprávka ani sen. Sedel tam a v ruke držal knihu.

„Doniesol som Vám knihu,“ povedal a podišiel smerom k posteli, „stratili ste ju na stanici.“

Podal mi ju aj s lístočkom.

„Volám sa Pavel. Pavel Novák. Odkiaľ máte túto knihu?“

Vyrozprávala som mu celú tú bláznivú historku o ceste na stanicu. So záujmom si ju vypočul. Potom sme sa rozprávali o všeličom možnom i nemožnom, až kým náš rozhovor neukončila „milá“ zdravotná sestra.

„Vy čo tu ešte robíte!? Návštevné hodiny už dávno skončili!“

Na rozlúčku ma pobozkal na líce a potom sa stratil v spleti nemocničných chodieb. Dvere sa zatvorili a zmocnil sa ma smútok. No neostala som sama. Mám tu predsa ruže. A knihu.

Teraz budem mať kopec času na čítanie. Otvorila som ju a vypadol z nej papierik. No nebol to ten istý, čo ráno. V tomto papieriku bol zabalený prsteň. Neuveriteľné, aké poslanie môže mať kniha. Pritisla som si ju k hrudi a s úsmevom na tvári zavrela oči.

LoToR

slová dodala Mária Nováková

slabosť, depresia, smútok, slepota, klietka, nerozhodnosť, smeť, vietor, odchod, rozlúčka, zmena, cesta, poslanie, bábika, priateľ, prsteň, zlomenina, odkaz, správa, cibuľa, nedeľa

Som priateľ prsteňa,
nie bábika v rukách Sarumana.
Nič ma nezastaví,
ani keď bude cesta zarúbaná.

Svoje poslanie splním,
bez ohľadu na to, že je nedeľa.
Nevzdám sa a budem prvým,
čo nezhynie rukou nepriateľa.

Môžeš sa hnevať na odchod bez rozlúčky,
doručiť správu je prvoradé.
Ak pôjdem pekne potichúčky,
už zajtra budem v hrade.

Na nerozhodnosť nie je vhodná doba,
vietor sa môže obrátiť proti nám.
Neboj sa, čoskoro budem doma.
Verím, že tentokrát nezlyhám.

Takýto pozitívny odkaz som nechal drahej,
realita bola však dramaticky iná.
Slabosť, depresia a beznádej,
k tomu ešte zlomenina.

Smrdia jak skazená cibuľa,
držia ma zavretého v klietke.
Všade sú smeti a krv,
na zemi a aj na omietke.

Riadna zmena oproti ránu.
Trápi ma slepota a smútok.
Nesú ma kamsi za bránu,
chystajú ďalší útok…

Opäť sama

slová dodal Pavel Sekerák

dúha, kvetiny, milovaná, spolu, odovzdávam, nájdený, náručie, oči, myslieť, stretnutie, odhalená, vankúš, bosý, hádaj, hviezda, chvíľa, piesok, slnečný, nežný, deti, šťastná

Hovoril si, že budem šťastná,
namiesto toho dávaš kvety inej.
Nie som viac tvoja hviezda jasná,
hoci sme mali aj pekné chvíle.

Spolu sme sa delili o vankúš,
chodili bosí po dúhe.
Sypali sme si piesok do vačku.
Teraz si nežný k druhej.

Už sa necítim milovaná,
chýba mi tvoje náručie.
Naspäť ti všetko odovzdávam.
Prsteň i zostatok na účte.

Na tvoje oči stále myslím,
od nášho prvého stretnutia.
Bude to asi vrodený princíp.
Niečo, čo deti sa neučia.

Odhalená som pred tebou stála,
bol si stratený a znovu nájdený.
Hádaj čoho som sa tak bála.
Že mi budeš raz neverný.

Je slnečný deň a ja som sama.
Smutná na teba spomínam.
Neznášam osamelé rána,
a závidím šťastným rodinám.

Volby

slová dodala Tereza Hrušková

pavouk, hrnek, tma, noc, obloha, víra, smrk, smrt, mimozemšťan, soumrak, svítání, obzor, dálka, šál, proporce, zákon, zeměkoule, vesmír, ještěrka, slovo, text

Jednoho dne došlo mezi zvířátky v lese k neshodám ohledně toho, které z nich je nejvhodnějším kandidátem na post starosty lesního města. Místo se uvolnilo poté, co starostku žábu přejel kluk na kole. Domluvili se, že volbu nového starosty nebudou odkládat, a udělají tak hned příští den za svítání. Nebylo to moc vhodné načasování. Noční tvorové se ukládali ke spánku a ti denní se ještě neprobudili. Účast byla proto velice nízká. Nicméně, slova se ujal pavouk Milan. Prohlásil se za nejvhodnějšího, protože má nejvíce nohou a je také rychlý. Jeho víra v sebe sama byla tak veliká, že sliboval i změnu směru, kterým se točí zeměkoule. Prý také vymyslel nový, lepší gravitační zákon.

Ještěrka se také hlásila o slovo, ale poté co snědla pavouka, již nemá důvěru ostatních. Milanova smrt se dotkla srdcí všech přítomných. i obloha najednou jakoby potemněla. Celý vesmír prosákl smutkem. Jistě, podle některých nebyl Milan nelepším kandidátem. Někteří říkali, že nemá ty správné proporce. Ale co na tom záleží, důležité je srdce. Celý den se pak dohadovali, koho zvolí. Nikdo se nezdál být lepší nežli pavouk Milan. Najednou je na louce u starého smrku zastihl soumrak. Slunce zapadlo za obzor a všichni se ocitli ve tmě. Iniciativy se teď chopili noční tvorové. Nejmoudřejší se zdála být sova Vilma. Se svými kukadly a šálem vypadala celkem důvěryhodně. Také se zodpovědně připravila a svůj text četla z kousku papíru. Po ní pak vystoupili další a další. A takhle to pokračovalo celou noc. Zajíc si s sebou přinesl hrnek horkého kafe a jen zpovzdálí se díval na tuhle komedii. Sám se na místo starosty nenabízel, politika ho nikdy nezajímala. Zničehonic se v dálce za horizontem objevilo podivné světlo, ale nebylo to slunce, jak se mnozí domnívali. Lesklej a zářivej kotouč se snesl doprostřed lesa a vylezla z něj záhadná cizí bytost, mimozemšťan.

„Kdo jste?“ ptala se zvířátka.

„Ten váš křik je slyšet na tisíce světelných let! Mé uši už to nemohou vydržet. Jsem Aslaeth a jsem váš nový starosta!“

Sumer hits you!

slová dodal Stanislav Hoferek

pravek, bronz, hlina, nádoba, otrok, Egypt, voda, zavlažovanie, papyrus, papier, minca, steblo, čln, farbivo, škorica, cesnak, pyramída, faraón, slnko, odvaha, Sumer

Tento album letných hitov je nejaký divný. Sumer hits… Leto sa predsa píše s dvomi „m“. Navyše to bude asi nejaká vykopávka z praveku. Ani rok už nie je čitateľný. Slnko takmer úplne vybielilo papier obalu. Nedokážem si presne spomenúť, odkiaľ ho mám. Čosi mi napovedá, že to bude z dovolenky v Egypte. Áno, najskôr to bude odtiaľ. Byť zavretý v zlatej klietke rezortu a na pláži chytať bronz, to nebolo nič pre mňa. Strašne som sa tam nudil, ani pyramídy ma nezaujímali, tak som sa motal po trhovisku. Každých pár metrov som musel odolávať vtieravým ponukám miestnych obchodníkov. Tí svoje matky už určite dávno predali. Ale prečo som si kúpil toto?

Asi to bolo tým obalom. Zdal sa mi celkom vtipný, bol na ňom muž stojaci na člne, čo šľahal bičom a otroci, ktorí spievali. Na obale matne rozpoznávam ich vyblednuté obrysy. To farbivo, čo použili na tlač, nebolo ktovieako kvalitné, veď ho mám necelý rok. No nikdy som ho nepočúval, nemal som na to odvahu, alebo sa mi len jednoducho nechcelo. Idem teda na to. Prvá skladba sa volá Faraón. Ha, tak to by ste si mali vypočuť. Je to pecka, rock&roll, a refrén je vskutku chytľavý:

„Pharaoh, Pharaoh, ooh baby, let my people go! Uh, uh! Yeah, yeah, yeah, yeah...“

Tak takéto niečo som vôbec nečakal. Pustím si to pri varení, to mi pôjde všetko svižnejšie. Prísady: voda, škorica, cesnak a ešte pár ďalších vecí. Čo to bude? Nepoviem. Chcem

prekvapiť Katku, keď sa vráti domov z práce. Ale som trošku znepokojený. Doktor Oetker by mal vrátiť diplom, takmer vo všetkých jeho produktoch je nejaké farbivo. Čo už, asi sa tomu dnes vyhneme len ťažko. Vložím všetko do nádoby a poriadne premiešam. Nesmú tam byť hrudky, malo by to byť vláčne ako hrnčiarova hlina. Dôležité je pravidelné zavlažovanie, aby to bolo tak akurát. Ešte pridám steblo citrónovej trávy a šup s tým do rúry. Ako to písali na tom papyruse? Na 200°C a 30 minút? To by mohlo stačiť. Keby sa mi to nezdalo, tak tomu pred koncom ešte trošku pritnem. Či je to hotové, mám vraj skúsiť mincou. Nedbám, dnešok je plný noviniek, aj keď niektoré sú trošku staršie.

Trip

slová dodal Pavel Sekerák

gondoliér, Evka, vysávač, zapadnutý, pomaly, strapatá, nezávideniahodná, cukrík, dvere, evolúcia, maľuje, tráva, skutočný, padá, žlté, stereofónny, skriňa, skáče, nahrané, perina, plačúce

„Tak to nie! To nemyslíš vážne! Tam ma nikdy nedostaneš!“ zdráhala sa Evka vstúpiť cez malý otvor do akejsi diery v skale.

„Neboj sa. Je to bezpečné,“ upokojoval som ju a jednou nohou som už bol dnu.

„Ja tam nejdem, veď nás to môže zasypať alebo čo...“

„Poď, toto je najlepší spôsob, ako prekonať strach. Nemôžeš sa tomu celý život vyhýbať.“

Z diery mi trčala už iba ruka, ale Evka ešte stále odmietala vojsť dovnútra. Pomaly však začínala chápať, že to myslím vážne. Nechám ju tam samú. Ak nepôjde so mnou, je stratená. s jej navigačnými schopnosťami určite. Viem, nie je to pre ňu jednoduché, ale raz to urobiť musí. Bojí sa byť pod zemou. Nikdy sa neviezla metrom, nešla cez podchod či tunel. Dokonca ani v pivnici nebola. Má strach, že sa to na ňu zrúti. Ale teraz som jej nedal moc na výber. Uvidím, čoho sa bojí viac, samoty alebo podzemia. Som zlý, však? Aj sem som ju dostal len za pomoci malej ľsti. Dnes chcela upratovať, tak som ju oklamal, že vysávač je pokazený a náhradný diel sa bude musieť objednať. Nemyslite si, ani pre mňa to nie je jednoduché. Veď som si mohol v pokoji hovieť doma a oddychovať. Navyše, rád sa na Evku pozerám. Je krásna, keď strapatá polieva kvety. A o umývaní okien ani nehovorím.

Pod zámienkou prechádzky v lese som ju presvedčil, aby sme upratovanie nechali na inokedy. Kým sa upravovala v kúpeľni, nenápadne som zo skrine vytiahol čelovku a pár náhradných batérií. Dvere sa za nami už zabuchli, no ona sa ešte na chvíľu vrátila domov, vraj si niečo zabudla. Ale ja dobre viem, že nemohla odísť bez toho, aby neposkladala periny. Tak takáto je tá moja Evka, skutočný poklad. Po pár minútach sme mohli konečne vyraziť. Prechádzky má rada. Miluje vôňu lesa, mach a niekedy chodí bosá po tráve. Aj túto prechádzku sme si naplno vychutnali. Slnko nás príjemne hrialo a držiac sa za ruky sme vstupovali čoraz hlbšie do lesa. Stereofónny posluch vtáčikov má tiež svoje čaro. Čas plynul, a tak sa mi ju podarilo presvedčiť na „skratku“. To však ešte netušila, kadiaľ povedie. Prišli sme na malú čistinku, z ktorej vystupoval skalný masív. Na jeho spodku bol neveľký otvor, vedľa ktorého bola pripevnená žltá tabuľka s nečitateľným textom. Očividne nebola najnovšia, kde-tu sa spod hrdze vynárali rozmazané písmená. Bez varovania som vošiel do diery a Evka sa ocitla v nezávideniahodnej situácii.

„Nikam nejdem, spadne to nás!“ maľovala opäť čerta na stenu.

Neodpovedal som. Zapol som čelovku a rozhliadol sa po jaskyni. Vlastne to nebola jaskyňa, bola to štôlňa. Tak dlho je opustená, až sa v nej začali vytvárať krasové útvary. Stalagmity, stalaktity a dokonca jazierko. Ale len také maličké, ani gondoliér by sa naň nezmestil. Ale pre žabu, čo tu skáče, je celkom dostačujúce. Zamieril som na ňu kužeľ svetla, aby som si ju obzrel lepšie. Nuž, s touto sa evolúcia pekne pohrala, namiesto štyroch mala iba tri končatiny. Dve vzadu a vpredu iba jednu. Kým ja sa tu zamýšľam nad tajomstvami života, tam vonku stojí plačúce dievča. Som ja ale charakter… Bolo mi jej ľúto. Aj pre jej úprimný strach, a aj preto, že má za priateľa takéhoto cvoka. Chúďa, keby len vedela, že je toto všetko iba nahrané. To by bol asi nášmu vzťahu koniec. Som magor! - povedal som si a rozhodol sa vrátiť za ňou. Než som sa stihol otočiť, začul som, ako niečo ťažké s rachotom padá. Strop štôlne sa kúsok od otvoru zrútil a ja som tam ostal uväznený, zapadnutý, pochovaný za živa. Nazvite si to ako chcete, ale toto je môj koniec. Iná cesta odtiaľto nevedie a mne ostal v batohu len cukrík.

Drak

slová dodal Stanislav Hoferek

elf, mágia, čarodejník, pliaga, moc, chaos, oheň, vláda, vyvolávanie, behemoth, drak, podzemie, oštep, kúzelný meč, brána, zradca, zabijak, hlad, banské koľaje, zlato, meď

„Kto si?“ opýtal sa chlapec hľadiac vysoko do cudzincových očí. Nevyzeral ako človek. Určite nie ako všetci ľudia, ktorých doteraz poznal. Pravda, bol ešte malý a celý svoj krátky život strávil v meste. Podobal sa na elfov z rozprávok, ktoré rád pozeral, ale čo by robil elf tu na sídlisku?

„Moje meno je Emmyth. A teba ako volajú, maličký?“ opýtal sa neznámy tvor.

„Ja som Simon. Ty si elf, keď máš také špicaté uši?“

„Áno, pochádzam z ďalekej krajiny a len vďaka mágii som sa dostal sem, do tvojho sveta.“

„A prečo si prišiel?“

„Poslal ma sem jeden čarodejník. Potrebujem pomoc. V našej krajine je práve teraz strašná vojna. Našich ľudí kántria vojská temného rytiera. Mnohí z nás sa ho pokúšali zabiť a ukončiť tieto hrôzy. No nikomu sa to nepodarilo, nedá sa zabiť, nie je to možné. A preto som tu. Potrebujem nájsť kúzelný meč, jediný, ktorý ho môže zničiť.“

„O takom meči som nikdy nepočul. Neviem, kde by mohol byť.“

„Podľa legendy je v hrobke železného draka.“

„Ale veď železní draci neexistujú!“

„V tom prípade ti ďakujem, Simon, skúsim šťastie niekde inde.“ Otočil sa a ladným pohybom plášťa rozvíril vzduch okolo seba.

„Počkaj! Počkaj, čo ak to nie je drak?“ vykríkol Simon.

„Nie je to drak? a čo by to teda malo byť?“

„Napríklad indiáni alebo primitívni domorodci nazývajú naše lietadlá kovový vták...“

„Lietadlá? Čo to je?“

„Tomu by si nerozumel. Ale železný drak môže byť nejaký náš stroj. Nejaký, čo chŕli oheň a dym. Lokomotíva! Bude to parná lokomotíva!“

Zaujímavé, Emmyth Simonovej reči rozumel, ale teraz nechápal vôbec nič. O čom ten chlapec rozpráva? - pomyslel si.

„Viem o jednej lokomotíve. Kúsok odtiaľto je baňa, kde sa ťažilo zlato a meď. Vláda ju už dávno zatvorila. Asi už všetko vyťažili. Ale lokomotíva, čo ťahala vozne s rudou, je ešte tam. To by mohol byť železný drak.“

„Si si tým istý?“ spýtal sa elf, pretože aj keď tomu vôbec nerozumel, mal pocit, že by to mohla byť tá správna cesta.

„Tadiaľto! Poď za mnou!“ zavelil chlapec a rozbehol sa smerom k lesu za sídliskom.

Asi po polhodine prišli k oplotenému areálu. Bol opustený dlhé roky, nikto ho nestrážil. Brána bola síce zamknutá, zato plot bol deravý ako úsmev starého bezdomovca, ktorého volali posmešne „krivák“ alebo aj „dentista“. Bez problémov našli

vchod do podzemia. Viedli tam pomerne zachovalé banské koľaje. Na počudovanie neskončili v zberných surovinách, ako tomu býva zvykom. Ako tak kráčali do temnoty, len za svetla vybíjajúceho sa mobilu, pokračoval Emmyth v rozprávaní o ich vzdialenej krajine.

„Temný rytier Behemoth je krutý vládca bažiaci po moci a vláde nad všetkými národmi. Kamkoľvek prišiel, všade spôsobil chaos a skazu. Jeho poskokovia, temní mágovia, zosielali na ľudí všelijaké pliagy, choroby, skazu úrody a hlad. Vyvolával rozbroje, aby sa ľudia nenávideli medzi sebou navzájom. Poštval otcov proti synom a matky proti dcéram. Bezohľadný zradca a zabijak. Aj ja som mal s ním tú česť. Naše zbrane však nie sú také dobré ako tie, čo má temná armáda. Oštep, čo som do neho hodil, sa iba odrazil od brnenia na jeho hrudi. Nemal ani škrabanec. Museli sme ustúpiť. Môj ľud sa teraz ukrýva v lese a mňa vyslali sem. Dúfam, že nie zbytočne.“

„Už sme skoro tam, pozri sa!“ ukázal Simon na obrys rušňa, ktorý v diaľke rozoznal. „To je on, ohnivý železný drak!“

Pristúpili k vraku parnej lokomotívy a začali hľadať skrýšu, kde by mohol byť schovaný kúzelný meč. Vtom sa stalo niečo nečakané.

Z ničoho nič sa podzemím ozval hlas chlapcovej matky: „Simon, vstávaj! Zobuď sa! Zaspali sme, prídeš neskoro do školy.“

Narodeniny

slová dodal Stanislav Hoferek

polovica, polostrov, polomer, poloblázon, poloblúk, poloha, polovník, polonahá, poloautomat, polónium, polovojenský, poloboh, polohrubá, poločlovek, poloprofesionálne, pólo, polopravda, polodrahokam, poloprázdne, polovičné, polomäkké

Neviem sa rozhodnúť, jedna moja polovica to chce, a druhá ustavične váha. Keby som vopred vedel ako to skončí, bolo by rozhodovanie jednoduché. Ale so mnou je to komplikované. Som príliš nerozhodný. Alebo nie? Polonahý stojím pred zrkadlom a v každej ruke mám tričko. Jedno z nich je modré a druhé červené. Po dlhej polhodine som obidva trička odložil do skrine. Na polo sa predsa najviac hodí polokošeľa.

„Tak už si konečne vyber!“ - Hovorím sám sebe a navliekam na seba tú čo som držal v pravej ruke.

Nemám čas. Ak hneď neodídem, prídem neskoro a nebudem môcť hrať. Navyše organizátor turnaja je poľovník a potrpí si na dochvíľnosť. Nemôžem riskovať, že ho naštvem. Nabudúce by ma nepozval. A ja túto hru potrebujem. Ako inak sa dostanem ku kontaktom ktoré potrebujem? Bežím dolu schodmi. Čakať na výťah by bola strata času. Schodisko sa stáča do poloblúka s ostrým polomerom. Nervózne pozerám na hodinky a beriem schody po dva. Stačila sekunda nepozornosti a už som sa kotúľal dole ako vrece zemiakov alebo polohrubej múky. Zastavil som sa až celkom dole pri niekoho nohách. Ubolený, ležiac v podivnej neprirodzenej polohe, som zdvihol pohľad hore. Také niečo som ešte nikdy predtým nevidel. Nebola to obyčajná bytosť. Bol to snáď poloboh či poločlovek? Či nebodaj anjel? Chopil som sa podanej ruky a s jej pomocou som sa postavil na nohy. Táto ruka však nebola ľudská, to som si istý, aj keď väčšinou o všetkom pochybujem. Bola príjemne polomäkká, strieborná ako polónium. Odevom tejto bytosti si ale nie som istý vôbec. Celá bola akoby odetá do svetla. Aspoň tak si ju pamätám. Sám však už neviem čo je pravda. Nerozlišujem čo je skutočnosť a čo polopravda. Asi som už blázon. A ak nie blázon, tak poloblázon určite. Kým som sa zamýšľal nad sebou samým, neznáma bytosť zmizla. Pokračoval som teda na poloprázdne parkovisko s úmyslom dohnať stratený čas. Vďaka známostiam platím iba polovičné parkovné. Aj pre toto sa oplatí hrať pólo. S ťažkou nohou na pedáli som vyrazil na štvorprúdovku. Po chvíli som si uvedomil, že v spätnom zrkadle vidím celú cestu tie isté autá. Odbočil som bez smerovky do bočnej uličky. Prenasledovatelia išli stále za mnou. Bola to chyba! Ulica bola slepá. Nemal som už kam ujsť a tak som iba čakal čo sa stane. Z tmavých SUV vystúpila akási armáda či polovojenská zložka. Obkľúčili má chlapi v kuklách vyzbrojení poloautomatmi. Skoro som sa veď viete čo. Nemali na sebe žiadne identifikačné znaky, tak som ich vyzval aby sa preukázali čo sú zač. To som nemal robiť. Táto poloprofesionálna zberba ma pritlačila k zemi a v kuse hulákali o nejakých polodrahokamoch. Už som si predstavoval ako strávim zvyšok života zavretý v base niekde na poloostrove. Zrazu som začul buchot akoby niekto hodil granát. Otočil som sa a videl ako vo vzduchu lietajú konfety.

„Všetko najlepšie k narodeninám!“ - znelo z úst spoluhráčov z póla, ktorí sa ukrývali pod maskami. Odľahlo mi, ale jedna vec mi stále vŕta v hlave. Tá tajomná strieborná bytosť...

Slzy

slová dodal Pavel Sekerák

pes, lietajúce, postranný, rezonancie, človeče, píšem, kritizovať, neúplné, odvážny, maličkosť, dvadsaťjeden, zelený, bezodný, ústretový, major, šaty, čelenka, zakopaný, závisť, neoprén, kus

Rezonancie sĺz sa strácajú na kraji mláky.
Formujú sa do neúplných kruhov.
Ich harmóniu naruší až človek,
najhorší zo živočíšnych druhov.

Hľadiac do jeho zelených očí,
nevnímam bytosť, iba kus.
Má zmysel vôbec kritizovať?
Nestojí to ani za pokus.

Moje slzy padajú do bezodnej kaluže.
Nepotrebujú neoprén.
Ani ústretové gestá či postranné úmysly.
O tie sa nikdy neopriem.

Malý pes behá po parku s čelenkou v papuli,
vzbudzuje vo mne podivnú závisť.
Človeče, ako k tomu vôbec došlo?!
Ako rýchlo sa zmení láska na nenávisť...

Môžem byť odvážny koľko chcem,
ty vždy nájdeš aspoň dvadsaťjeden dôvodov.
Je úplne jedno, čo napíšem,
aj tak som sa už rozhodol.

Je koniec, aj keď pre teba asi len maličkosť.
Zajtra si kúpiš nové šaty a všetko bude fajn.
Ja ostanem zakopaný vo svojom smútku,
bez zmyslu, ako Viktor Frankenstein.

A tak moje slzy padajú ďalej,
trieštia sa o zem na lietajúce črepy.
Až hudba dáva mi nádej:
Fred V & Grafix - Major Happy.

Voľný pád

slová dodala Miriam Vojčeková

kreslenie, kávovar, gumička, tieň, slnečný, reproduktory, farebná, pery, husle, klampiar, šediny, mlieko, drevené, okuliare, sentimentálny, racionálne, parapet, padák, spev, smútok, ceruzka

Keď budeš čítať tieto riadky,
bude už neskoro niečo zmeniť.
Pre mňa bude tento deň krátky,
predsa vieš, že mne môžeš veriť.

Som iba obyčajný klampiar,
čo opatrne zakrýva svoje šediny.
Čo práve prišiel o nádej,
že bude pre teba jediný.

Pamätáš na naše prvé stretnutie?
Pokazil sa ti kávovar.
Gumičkou z tvojich vlasov,
som ho opravoval.

Bola to streda, slnečný deň.
A reproduktory zvádzali k tancu.
Všetko však prekazil jeho tieň
a ja som nedostal šancu.

Možno som príliš sentimentálny,
možno ma len premohol smútok.
Skrývaš sa za čiernymi okuliarmi,
nestal sa žiadny skutok.

Pokúšal som za zabudnúť, ver mi!
Mojou terapiou sa stalo kreslenie.
Ceruzka však kreslila tvoje pery
a moje srdce drevené.

Snažím sa brať to racionálne
a nedávam si už mlieko do kávy.
Odpusť mi, ale som na dne,
bez teba ma to tu nebaví.

Je jar a všetko je farebné,
z parku počuť spev a husle.
Na parapete bez padáku,
tak toto bude husté…

Tie slová, čo ma ťahajú dole,
veľmi dobre poznáš.
Milujem ťa. Nechcem žiť bez teba.
Toto je môj odkaz.

Po práci

slová dodala Monika Abdu Touderová

cukrík, monitor, trezor, žiletka, objatie, kandeláber, pštros, jama, truhlica, kvetináč, PlayStation, fľaša, zips, bezprostredný, zub, zošit, dážď, zoznam, pocitový, ísť, groš

Zhasínam posledné svetlá,
ostáva ešte vypnúť monitor.
Položím zošit radšej vedľa.
Je v ňom len zoznam pocitov.

V trezore mu bude asi lepšie,
než v obale na suchý zips.
Neviem kód, no skúsim to ešte,
musí to predsa nejak ísť.

Úspešne, aspoň si pozriem, čo skrýva.
Žiletka, fľaša whisky, dva groše.
Nič moc. Ale tak to už dnes býva,
nikto už nemá ani na galoše.

Zamkol som tú modernú truhlicu,
na dnes mám toho akurát dosť.
Dážď opäť kropí celú ulicu,
kadekto si skrýva hlavu ako pštros.

Pocitová teplota je pomerne vysoká,
teším sa na tvoje objatie.
V ruke ti nesiem kvetináč
a niečo voňavé na zasiatie.

Ako na PlayStation rúti sa blázon,
rovno oproti kandelábru.
Skok cez jamu úspešne zvládol,
zrazu však počuť veľkú ranu.

V hromade črepov leží telo,
zopár zubov a cukrík vexta.
Bezprostredný telefonát domov:
„Zlatko, zas budem meškať...“

Gravitácia

slová dodala Dagmara Hudáková

zemeguľa, lopata, karfiol, omyl, cukrová vata, dýchať, oxid uhličitý, voda, menšturácia, ego, robot, Huawei, súradnice, posteľ, paplón, vešiak, zámok, streda, Barbora, sieť, ryba, Netflix

Odkladám posledné zvyšky večere,
hľadím na muchu ako pristáva na plafón.
Zadávam GPS súradnice postele,
polomŕtvy padám na paplón.

Posteľ vydáva podozrivo ľudské zvuky.
Žeby halucinácie z karfiolu?
Spod paplóna sa vynoria čiesi ruky.
Barbora! My sme ešte spolu?

„Posuň sa, veď nemôžem dýchať!“
Hovorí a zmieta sa jak na suchu ryba.
Už mi to dochádza, keď som sa začal dvíhať.
Bol to omyl, osudová chyba.

„Nič nebude, aj keď je dnes streda.“
Zas akoby som dostal lopatou po hlave.
Migréna, menštruácia, dnes sa nedá.
Tak hľadám môj Huawei na podlahe.

Na celej zemeguli už nie je žena ako ona.
Môže za to závislosť na cukrovej vate.
A to, že Fero akurát nebol doma,
a pokazený zámok na jej chate.

Skrátka, príliš veľa očiek
v už aj tak malej sieti.
Miska ovsených vločiek,
ego, robot a deti.

Asi tento vzťah zavesím na vešiak,
pustím si Netflix a otvorím kolu.
Zloženie oxid uhličitý, voda…
Zajtra už nebudeme spolu.

Zoznámenie

slová dodal Stanislav Hoferek

Dagmara, Edison, Tesla, cievka, prúd, energia, šťava, zariadenie, výskum, pokrok, alkalická batéria, drevo, meď, hádka, konflikt, stožiar, červík, zaváranina, zrúcanina, správa, Horkýže Slíže

„Môžem ťa volať Dáška? Dagmara znie tak oficiálne,“ pýtam sa, kým držím jej ruku.

„Áno, budem rada,“ odpovedá s úsmevom a dotyk stále trvá.

„Ja som Oto. Ale volajú ma Otec.“ Asi sa červenám a držím jej ruku ďalej.

„Mám ťa volať otec? To už rovno ocko!“ vybuchne do krásneho smiechu.

„Na tom by som ani tak netrval,“ hovorím a energia medzi nami začína byť hmatateľná.

Neustály prúd nabitých častíc vypĺňa tých pár centimetrov medzi nami. Z tohto stavu by sa zložil aj Edison či Tesla. V okamihu by pochopili tajomstvá vesmíru. Celý ich výskum by bol iba červík v ovocnom sade. Cítim sa ako alkalická batéria, čo objavila kompatibilné zariadenie. Ak to bude ešte chvíľu trvať, úplne zhorím. Ostane zo mňa len zrúcanina. A tie rany nezahojí ani mamina zaváranina. Ani jej vychýrená jablková šťava, za studena lisovaná. Som už červený ako rozpálená cievka z medi. Bude nevyhnuté použiť nejaký izolant, najskôr kus dreva. Aj keď prerušenie tohto spojenia je to posledné, čo chcem. Vnútorný konflikt, hádka túžob stále trvá. Trvá aj dotyk našich dlaní. Jej úsmev si odpíšem z daní. Ale nepriznám ho vo výročnej správe, zahrniem to do výdavkov na pokrok. Som v tom až po uši, z tohto sa už nevylížem. A pritom netuším, či má rada Horkýže Slíže. No, mal by som už niečo spraviť, stojím tu ako taký stožiar. Konečne sa k tomu odhodlám a uvoľním spotené dlane.

„Tak fajn. Uvidíme sa neskôr, zatiaľ ahoj,“ prekonám seba samého.

„Ahoj, otec,“ otočí sa a vlasy sa jej rozmarne rozvlnia v rytme krokov.

Uff, ako by mi niekto vrazil klin do srdca. Už nikdy si tú ruku neumyjem…

Apokalypsa

slová dodal Stanislav Hoferek

apokalypsa, zombie, púšť, voda,

elektrina, domov, zima, ľudstvo, hlad, putovanie, beznádej, stroje, volanie, zranený, veriť, náboje, prasknutie, palivová nádrž, odvaha, nebo, jedlo

Bez ohľadu na to, či tomu budeš veriť.
Život i smrť musíš vo svojej koži prežiť.
Ak sa smrti bojíš, nechoď radšej nikam sám,
no neprežiješ chystaný nukleárny flám.

Keď sa mocní rozhodnú, ukončiť vek ľudstva,
nezaváži, že patríš do lepšieho mužstva.
Les sa zmení na púšť, mestá na kopu trosiek,
daj pozor, kam stúpaš, trčia klince z dosiek.

Nastala doba temna, nukleárna zima,
všade chýba jedlo, voda, elektrina.
Zrazu nemáš domov, kráčaš bosý, zranený.
Beznádej ti dáva príliš málo znamení.

Apokalypsa, vraj tak sa to volá,
keď život začína celkom odznova.
Počuješ prasknutie, chýba ti odvaha.
Cítiš sa akoby si bol vyzlečený donaha.

Potácaš sa ruinami ako taký zombie.
Neďaleko za mestom padli ďalšie bomby.
Kričíš do tmy zbytočne. Nepočuť tvoje volanie.
Máš hlad, ale nevzdávaš svoje putovanie.

Jedlo v nedohľadne, obzor strážia stroje.
Našiel si devinu a v nej aj náboje.
Myšlienky máš čierne, stojí to vôbec za to?
Nebo zrazu bledne, púšť mení sa na blato.

Priložíš si ku hlave hlaveň novej zbrane,
ženy na teba volajú, nedívaš sa na ne.
Strelíš si to do hlavy pri palivovej nádrži,
nechceš skúšať, čo všetko tvoje telo vydrží.

Aj tak by to bolo len bytie bez života,
beh proti vetru, zbytočná robota.
Apokalypsa Zeme, koniec jednotlivcov.
A všetci sa zmenia časom na kostlivcov.

Abecedné blúznenie

slová dodal Pavel Sekerák

analýza, bezpečne, cucal, destilovanie, estetika, folklór, Google, halucinácia, idiot, jednorožec, koncert, láska, monofóbia, noc, ostrov, publikum, radioaktivita, sprievod, tragikomédia, účastník, vôňa, zmätok

Ako asi autor analyzuje anagram?
Bezpochyby bezpečne! Bol by blázon...
Celú cestu cucal citrónku.
Dnes destiloval dokonca dvakrát.
Ešte ekvalizoval estetické elementy.
Fintil fenomenálne figurálny folklór.
Googlil gramatické gestá.
Harmóniu hanobil hlasnými halucináciami.

Isteže, idiot ignoruje identické insignie.
Jemnovlnné jódlovanie jednorožca.
Klavírne kvinteto koncertuje každodenne.
Lebo láska ľúbi lahodenie.
Mala ma mátať monofóbia?
Nie, nikdy! Noc nezabíja!

Ostane opustený ostrov osamelých očí.
Pretože publikum pekné piesne pustoší.
Riešenie – racionálna rádioaktivita.
Spojená so sprievodným sopránom.

Trochu to trvá, táto tragikomédia.
Už ukončím utrpenie uhundraných účastníkov.
Venujem všetkým vôňu večerného vánku.
Zúfalý zmätok zakončím znamienkom .

Bača

slová dodal Stanislav Hoferek

Barma, Bangladéž, baroko, bisexuál, bylinožravec, brontosaurus, bájka, baywatch, Brazília, Bukurešť, bielko, bielidlo, buchta, "banánová republika", brusnica, balzam, bača, bubák, bernardín, Batman, Bielorusko

Barma, Bangladéž, Bielorusko, bojujú balistickými bombami.

Búchajú bim bam bum. Bastardi! Búrajú bary, banky, biografy, bibliotéky, betónové balkóny.

Bukurešť bránili bisexuáli, bylinožravci, bubáci.

Bojazlivý brontosaurus bezprizorne behá bosý bohviekde.

Brazília bude bezpochyby bojkotovať bezpečnostný brífing.

„Bláznivý byrokrati," bedáka bača.

Bačov bernardín Batman baští brusnice. Bude bruchabôľ. Býval by baštil buchty, boršč, bábovku. Boli by báječné. Bohužiaľ, boli bebené. Beztak bude brechať.

Babka bieli bavlnený barokový baldachýn bielidlom. Bilión baktérií boreliózy bezdôvodne bičujú bazén. Beznádejný bol Baywatch.

Bradatý básnik balí batožinu. Burčiak, bublaninu, brožúry, britvu. Banánová republika bude bezpečnejšia. Bez bujarého buchotu. Boží balzam.

Bizarná bájka.

Bodka.

Bulbasaur

slová dodal Stanislav Hoferek

21x bulbasaur

Ten Bulbasaur mi stále v hlave vŕta.
Majú Bulbasauri aj samice?
A tak píšem a potom škrtám.
Stano sa na to teší velice.

Ako však dostať toľko Bulbasaurov,
ktorých navyše ani nepoznám,
do niekoľkých zmysluplných riadkov?
Možno ich zopár vynechám.

Bulbasaur sem, Bulbasaur tam.
Bulbasaur a Bulbasaur opäť.
Už ich ani nerátam.
Bolo ich aspoň zo päť.

Bulbasauri sa v mnohom
vraj podobajú na ľudí.
Aj Bulbasaur býva protivný,
keď sa ráno prebudí.

Rád by som vedel, o čom Bulbasaur sníva.
Majú Bulbasauri vôbec dáke sny?
Koľko vypije Bulbasaur piva?
Nie je mu jeho pancier pritesný?

To sotva, Bulbasaur predsa žiadny nemá.
Aj keď je telo Bulbasaura krehké.
Bulbasaur s vývojom tela mení mená.
Nabetón, videl som to v telke.

Nedajte sa oklamať tváričkou Bulbasaura,
je pekne ostrý, i keď ich už nie je veľa.
Mnoho Bulbasaurov už zahynulo,
v plameňoch Charmandera.

Ostáva iba päť Bulbasaurov,
Bulbasaur je už ohrozený druh.
Potom si vyložím nohy na stôl
a pôjdem von na čerstvý vzduch.

Keď tam nejakého Bulbasaura uvidím,
pokúsim sa ho skrotiť.
Žiadnemu Bulbasaurovi nezávidím,
každý si ich chce fotiť.

Návod na používanie

slová dodal Stanislav Hoferek

1939, 1968, 90-60-90, 3,14, 5!, N, 23, #00ff00, 1,44MB, 0800 123 456, 158, N49°19, 36,7°C, 10F, 16:9, 1492, TRUE, FALSE, 42, 300 000 000m/s, 666

Vážený spotrebiteľ,

ďakujeme, že ste si zakúpili vysokokvalitný produkt našej spoločnosti.

Už 42 rokov Vám prinášame produkty, ktoré sú zaiste obohatením Vášho života.

Na nasledujúcich stranách sa dozviete, ako výrobok pripraviť na používanie a ako ho správne používať.

Tento návod sa vzťahuje na typ 1492.

Aby sme zabezpečili čo najrýchlejší prenos dát (300 000 000m/s), sú naše optické káble vyrábané a montované v úplnom vákuu.

Neskladujte pri teplote nižšej ako 10°F!

Štandardné miery zariadenia (90-60-90) je možné meniť použitím doplnkových paketov.

Viac sa dozviete v bode 3,14 tohto návodu.

Pred samotným použitím dôkladne odstráňte 1939 vrstiev obalu chrániaceho citlivé časti zariadenia.

Zariadenie uveďte do prevádzky stlačením tlačidla „N“ na 23 sekúnd.

Po spustení sa na displeji s pomerom strán 16:9, umiestnenom v nepohľadovej časti, objaví výzva na zadanie hesla.

Farbu displeja je možné ľubovoľne zmeniť z prednastavenej #00ff00 na akúkoľvek inú farbu.

Predvolené heslo je 1968.

Pre Vašu bezpečnosť doporučujeme toto heslo zmeniť už pri prvom prihlásení.

Po zadaní hesla sa zariadenie samo prihlási do našej celosvetovej siete a stiahne si najnovšie aktualizácie.

Potrvá to len chvíľu, maximálna veľkosť dátového súboru s aktualizáciami je 1,44 MB.

Po nainštalovaní aktualizácií sa na displeji zobrazí tabuľka umožňujúca upraviť predvolený mód správania sa pomocou jednoduchého označenia TRUE, FALSE.

Po prvých 666 hodinách prevádzky je potrebné doručiť zariadenie na povinnú servisnú prehliadku, ktorá je podmienkou uznania záruky.

Zariadenie je trvalo monitorované pomocou GPS lokátora, ktorý neustále vysiela údaje o polohe v tvare napr. N°49.00.123 E 019°00.123 do centrály spoločnosti.

Prevádzková teplota zariadenia je 36,7°C.

V niektorých prípadoch sa môže mierne zvýšiť.

Zariadenie je schopné plniť i viac úloh naraz, maximálny počet je obmedzený na 5!

Pre prípad núdze je pre Vás nepretržite k dispozícii non-stop zákaznícky servis na telefónnom čísle 0800 123 456.

V prípade, že zariadenie vážne ohrozuje Váš majetok, zdravie alebo život, bezodkladne to oznámte na linke 158!

Fotografie

Dom duchov

Uprostred lesa stojí opustený dom.
Pôjdem sa pozrieť, ktože to býva v ňom.
Šíria sa chýry, že vraj sú to duchovia.
Na konci zimy som sa ku tomu odhodlal.

Ako sa ku nemu blížim, mám podivný pocit.
Koho to bol nápad vydať sa sem v noci?
Jasné, že môj, veď nik iný tu nie je.
Moje stopy v snehu prekryjú záveje.

Tma, snehová víchrica a ku tomu kosa.
Nedovidel som si ani na koniec nosa.
Čo by v mojom prípade mohlo celkom stačiť.
Dúfam, že to chápete, čo tým chcem naznačiť.

Podľa šípky na GPS som už celkom blízko.
Zrazu niekde v kroví čosi vystrašene písklo.
Preľaknutý ucítil som ako mi tuhne krv žilách.
Našťastie sa predo mnou objavila vila.

V nočnom vetre kývali sa porozbíjané okná,
dávam pozor pod nohy, podlaha je mokrá.
Z tmy sa vynárajú čoraz podivnejšie zvuky,
kráčam ďalej napriek tomu, že sa mi trasú ruky.
Škrípot hrdzavých dverí, praskanie rozbitého skla.
A v tom všetkom zaznie v mojej mysli otázka.
Je to pravda, skutočne? Viete, to o tých duchoch…
Možno je to iba vietor uväznený v prieduchoch.

Priznám sa, trochu sa bojím, obzerám sa za seba.
Stretnúť vraha čo sa z tmy vynorí, to mi vskutku netreba.
Neviem čím to bude, že ma také miesta lákajú.
Čo ak sú tu zombíci a len na mňa čakajú?

Strašidelný buchot prerušil tok mojich myšlienok.
Svetlo čelovky bliká, slabne jeho plamienok.
Našťastie mám so sebou vždy náhradné baterky.
Pozriem do batohu. Sakra! Nechal som ich u Terky!

Dala by sa krájať, úzkosť čo ma pohltila.
Steny začali padať, rúca sa na mňa celá vila.
Prach z padajúcej omietky lepí sa mi na ruky,
a zo všetkých dier v stenách vyliezajú pavúky.

Z miestnosti vzadu ozývajú sa ľudské hlasy.
Od strachu mi vstávajú na hlave všetky vlasy.
Tak je to teda pravda, v tomto dome straší.
Neviem nájsť východ, tak veľmi sa tu práši.

V panike zakopnem a padám na zem.
Vidím dvere, ale dôjsť ku nim nevládzem.
Mám pocit akoby ma niečo držalo za nohy.
A z temna sa vynoria obrovské parohy.

Nechápem čo sa tu deje, som z toho jeleň.
Prečo som sem nešiel radšej zajtra cez deň?
Jeleň však nie som ja, ale to čo vošlo do dverí.
Takmer som sa pototo, to mi nik neuverí.

Sklonil ku mne hlavu a hľadel mi do očí.
Chvíľu sa pozeral a potom sa otočil.
Náhle zo mňa opadol všetok strach,
postavil som sa, zotrel zo seba prach.

Vyšiel som z domu až v poslednej chvíli,
pod ťarchou snehu spadla strecha vily.
Neostalo po nej nič, iba kopa mokrých sutín.
Ja s vybitou čelovkou sa domov vrátiť musím.

Lúče

Luminiscencia neživej hmoty,
akupunktúra zeme.
Vysiela fotóny do temnoty,
svetlo atomizujeme.

Fotoexcitácia atómov,
do sústredených lúčov.
Preniká mojou rohovkou,
šifrovaným kľúčom.

Zabraňuje pochopeniu,
týchto zložitých javov.
A to som už na dno,
svojich schopností siahol.

Na lodi

Po rieke života,
na lodi sa plavím.
No v žiadnom prístave,
sa nezastavím.

Poznám ich dobre,
všetky sú rovnaké.
To som sa mohol,
plaviť aj po mláke.

Všetky sú prázdne,
niet v nich už človeka.

Len domy a rieka,
čo skrze ne preteká.

Padlý anděl

Perutě černého anděla, na zdi přikovány,
nespatří více tenhle svět z výšin.
O tělo své přišel při prvním milování,
je navěky uvězněn v naší říši.

Teď jenom bezcílně bloudí,
marně hledá poklidný spánek.
Myšlenky temné se mu do hlavy loudí,
necítí na kůži své vánek.

Proč jenom sestoupil z nebes,
omámen krásou jejího těla?
Proč ji jen neodmítl,
i když to strašně moc chtěla?

Je pozdě na duše své zpytování.
Teď je z něj člověk jako my.
Olitoval již to milování,
jakkoli bylo nádherný.

Pamätám

„Veríš v lásku na prvý pohľad?
Či mám okolo teba prejsť ešte raz?“
To boli tvoje prvé slová,
keď sme sa pri rieke stretli.

Nezabudnem ani na pohľad,
po ktorom mi telom prešiel mráz.
Vtedy a potom znova,
keď naše ruky sa prstami splietli.

Pamätám si na tvoje pery,
a dych s vôňou malín.
Na to ako som počítal,
všetky vlnky v tvojich vlasoch.

Mali sme všetko čo sme chceli,
dokonca som ti varil,
stále ťa objímal,
a ty si sa skrývala v klasoch.

Dnes sme už „veľkí“
a všetko to je za nami.
Čumíme do telky,
a znova sme neznámi.

Prechádzka v noci

Do kaluží uprostred noci,
stúpam oboma nohami.
Čo na tom, že budem mokrý?
Stratil som všetky zábrany.

Túlam sa ulicami mesta,
sú také tmavé a ponuré.
Ukazujú mi vulgárne gestá,
mladíci sediaci na rúre.

Ignorujem ich a kráčam k parku.
Každá druhá lampa tu nesvieti.
Nejaký ožran sa váľa v jarku,
vraj tu zas stúpol počet obetí.

Vo svetle mesiaca nemám,
vôbec dôvod na obavy.
V tom sa kúsok predo mnou,
podivná osoba zastaví.

„Hej kámo, nemáš drobné?
Alebo cígu, či dve?
Ak nemáš, beriem i papierové...“
Vyvíja sa to teda zle.

Mesiac sa skryl za mrakodrap,
už sa vidím ležiaci v čiernom vreci.
Prišlo ešte pár jeho kumpánov.
Tak a teraz sme tu už všetci.

Rýchla prehliadka nástrojov,
boxery, nože a pálky.
Netúžim po tom aby ma prebodol,
tak to hrám na rozprávky.

„Je mi ľúto chalani, prachy nemám.
Beriete aj kreditné karty?“
Našťastie veľmi dobre behám,
tak som im utiekol raz, dva, tri.

Nemýľte sa, nie som zbabelý,
len sa mi nechcelo púšťať sa do boja.
Pohľad som k mesiacu namieril:
„Aj na teba raz dôjde, ty zradca pokoja!“

Ráno v ovocnom sade

Skôr ako prvé lúče osušia,
slzami orosenú trávu,
vezmem ťa do svojho náručia,
a odnesiem k môjmu chrámu.

Tam v tichu stromov ti pošepkám,
že si krásna ako kvet jabloní.
Že voniaš ako lesný med,
ako ráno v hmly závoji.

Tvoje oči sú ako púčky poslov jari,
široko otvorené túžbou po svetle,
hýčkané krásou v tvojej tvári,
s odrazom konárov vo vetre.

Hladím ti líca, tak
ako slnko hladí stromy.
Za úsvitu budú z nás,
dva delené dvomi.

Vtáča

Našiel som ťa schúlenú,
ako zranené vtáča,
čo nemôže vzlietnuť,
bo duša mu krváca.

Ukrývajúc sa v kroví,
doráňané kŕdľom vrán,
ani dážďovku neuloví...
A krv tečie z jeho rán.

A tak tam čaká osamelé,
na pomoc neznámeho tvora.
Ten čo ti ruku podáva,
bol k tebe poslaný zhora.

Za svetlom

Nedeľná chvíľka depresie

Niekedy mi pripadá,
že je to všetko na hlavu,
a ja v tomto svete,
hrám len vedľajšiu postavu.

Kráčame stále ďalej,
no nie sme bližšie k cieľu.
Postrádame nádej,
ťažko hľadáme vieru.

S poslednými lúčmi,
ten okamih v čase zhorí.
Zahalí nás tma,
čo budúcnosť nevytvorí.

Polnočná

Ako to nazvať? Rýmy tejto noci?
Či Blázon ponechaný bez pomoci?
Sám neviem, a tak to nebudem riešiť.
O dôvod menej na niečo sa vôbec tešiť.

Aj tak bez cieľa na tejto ceste iba márnim čas,
nemusím sa nikam náhliť, predsa prídem včas.
Zachytávam život, čo mi pomedzi prsty pretiekol,
do všetkých prázdnych nádob dostupných tu navôkol.

Každý deň sa tomu pred ním čoraz viacej podobá.
Bude to asi nejaká civilizačná choroba.

Medzi maskami a tvárou nevidím žiadne rozdiely,
pripadá mi, že sme toto všetko už niekedy videli.

Uväznení vo svojich svetoch nevychádzame z úkrytu.
Niet sa čoho báť, keď bude treba zmeníme identitu.
I napriek tomu sa nehanbím za to čo vidím v zrkadle,
ostáva len dúfať, že to všetko dobre dopadne.

V labyrinte tejto noci, strácam všetky zábrany.
Rovnako tak ako strácam, pevnú Zem pod nohami.
Nedivím sa tomu, veď sa predsa celá točí opačne.
A keď sa to nemá dobre skončiť, nech to radšej ani nezačne.

Advertisement

Error 404.
Love not found.
Trying to find something more.
My dreams got drowned.

One heart for sale.
They wrote in the ad.
What if I fail?
I feel something bad.

Hodiny

Piesok z rozbitých hodín,
odfúkol vietor v diaľ.
Bosý po črepoch chodím.
Či by som o teba stál?

Moja odpoveď by bola áno,
nebyť stratených zrniečok času.
Zostávajúcich je málo,
cítim to v tónine hlasu.

Jeden postačí

Preruším ticho hlasným mlčaním.
Čítam prázdne listy papiera.
Retrográdne hľadám ten správny rým.
Budúcnosť predo mnou zavieram.

Prirodzený výber slov,
zmysel dá tomu, kto verí v náhody.
Je možné, že by to šlo?
Že len z úsmevu sa láska narodí?

V kúrii

Bez dverí, bez okien,
uprostred ničoho stojí.
Ukrýva básnika,
čo sa vlastných túžob bojí.

Sutiny tehál zo stropu,
spadnuté v hromade na zemi.
Nevyzradia nikomu,
že som s tebou spriaznený.

Nemá tvár zo steny,
uprene na mňa pozerá.
Na môj pohľad zasnený.
Nechápe čo to znamená.

A z vedľajšej miestnosti,
sa ozývajú hlasy.
Vravia mi, že som blázon.
Začnem im veriť asi.

V podzemí

V tme medzi skalami,
veľa očí sa pozerá.
No napriek všetkému,
nedovidia nám na telá.

Približujú sa k sebe,
neviditeľnou silou spútané.
A hoci sme v podzemí,
spolu až do neba stúpame.

Chvejúce prsty sa dotýkajú,
vzduch je nasiaknutý túžbou.
Milenci dlho sa objímajú,
rozložení na tisíc kúskov.

V tomto momente zastal čas,
neexistuje predtým ani potom.
Nie dvaja, stal sa jeden z nás,
keď sa tvoja vôňa zmieša s potom.

Stretnutie

Voňala bezstarostnou mladosťou,
upútala ma hneď ako vošla do dverí.
Hovorím: „Nech sa páči, s radosťou...“
DC143C - takú farbu mali jej pery.

Nevideli ste niekde moje oči?
Aha, nechal som ich na nej.
Je pár minút po polnoci.
Barman, tak mi ešte nalej.

Vo vnútri, hlboko vo mne,
horia horúce emócie.
Takto si predstavujem,
posledný stupeň evolúcie.

O čo jasnejšia je noc,
o to temnejší je deň.
Zhasína svetlo, ktoré sem vniesla.

Stráca už svoju moc.
Možno to bol iba sen,
kde ako anjel z neba sa zniesla.

Kde toľko trčím

Stojím večer uprostred cesty,
paralyzovaný tým, na čo sa pozerám.
Nenápadný, bez reflexnej vesty,
zamierim pohľad k nebesám.

Mesiac chytený v korune stromu,
je ako E.T. čo volá domů.
Visí na neviditeľnom lane,
a ja len čakám čo sa stane.

Či spadne a rozbije sa na kúsky,
či odolá sile, čo ho k nám ťahá.
Voláš mi kde som, a či mám zákusky,
zatiaľ čo na mňa doma čakáš nahá.

V objatí

Tajne

Cítim, že sa mi svetlo
pomaly vytráca z očí.
Všetko, čo má počiatok,
sa jedného dňa skončí.

No kým sa tak stane,
chcem cítiť ako voniaš,
do zreničiek ti hľadieť,
zo všetkých síl ťa objať.

Na končeky tvojich prstov,
ako z pamäťovej peny,
poukladať tie svoje
a čakať čo sa zmení.

Predtým ako naposledy,
slnko za obzor zapadne,
pobozkám ťa na pery,
tváriac sa nenápadne.

Mrcha

Láska, tá malá mrcha!
Nenechá moju myseľ na pokoji.
Denne mi šepká do ucha:
Ver mi. Uvidíš, že to za to stojí.

Tak som ju poslúchol,
kus mäsa mi teraz v hrudi horí.
Veľa sa diskutuje,
či je to ten, ktorý lásku tvorí.

Hľadaním odpovede,
nech sa trápia iní.
Ostanem bez spovede,
aj keď som asi vinný.

Už som ju dobre spoznal
a môj pohľad na ňu sa zmenil.
Je nad slnko jasnejšie,
že láska je bolesť v prestrojení.

Naposledy

Neuposlúchol som varovanie,
napísané na hrdzavých ceduliach.
Nebezpečenstvo, zákaz vstupu!
Pohybuje sa tu neznámy vrah!

Prekročili sme hranice,
ako už predtým mnohokrát.
Veď sú to len nápisy,
niet sa vôbec čoho báť.

Otvor v skale vyhĺbený,
a rebrík, čo nás vedie dolu.
Šťastní, tajne zaľúbení,
máme na tajnú lásku školu.

Zvedaví, čo je za ďalšou stenou,
držíme sa za ruky.
S ťažkými dvermi som takmer nehol,
a všade samé pavúky.

Škrípot padajúceho kovu,
zdeformovaného kamením.
Tlaková vlna víriaca prach,
nie je dobrým znamením.

Všetko sa zmenilo v okamihu,
budeme tu uväznení navždy.
Píšem na stenu, že ťa milujem.
Nech sa o tom dozvie každý.

Ťažká klenba betónového stropu,
tlačí nás čoraz bližšie k zemi.
Nemáme pred sebou čo skrývať,
sme úplne obnažení.

Objím a miluj ma skôr,
než strop sa dotkne zeme
a my pod jeho váhou,
naposledy vydýchneme.

Ďaleko

Cítim sa tak bezmocný,
ďaleko od tvojej bolesti.
Prečo nesmiem vziať ju na seba?
Ešte sa do mňa pomestí.

Urobil by som všetko preto,
aby si bola znovu veselá.
Dobre vieš, že vo mne máš,
viac ako len priateľa.

Mám o teba strach
a nemôžem nič robiť.
Nič viac než na kolenách,
sa za teba modliť.

V našom svete

Dobrú noc moja milovaná,
nech sa ti niečo pekné sníva.
Keď za dňom zatvorí sa brána,
náš svet práve ožíva.

Stretneme sa v ňom, to je isté.
Býva to tak každú noc.
A potom v rána hmlisté,
kofeín žiadam o pomoc.

To, že mám otvorené oči,
neznamená, že nesnívam.
Krajinu, kam chodím v noci,
aj cez deň plne vnímam.

Žijeme v paralelnom svete,
je krajší, než ten skutočný.
Dvere do neho nechal som privreté,
teším sa na náš svet nočný.

Priateľ

Napriek všetkým krásnym,
romantickým predstavám,
do ktorých sa zasním,
nohami na zemi ostávam.

Netúžim po realite,
chcem sa vrátiť do snov.
Mám už po krk zlých ciest
a spálených mostov.

Obaja to dobre vieme,
noc sa ku koncu schyľuje.
Vedz, že ja budem navždy,
priateľ, ktorý ťa miluje.

Klaun

Posledné lúče nádeje,
padajú do čiernej ničoty.
Splynie s ňou
a nebude viac po čom túžiť.
Studený pot ma zaleje,
keď si uvedomím, že to ty,
odchádzaš,
a ja len tajne ťa môžem ľúbiť.

Vzďaľuješ sa a ja sa pozerám,
ako miznú svetlá tvojho auta.
Neteším sa na ďalšie z rán,
na to prekliate zajtra.

Strácaš sa v tme noci.
Mesiac zatienil kŕdeľ vrán.
Tak chladivý je ten pocit.
Bez teba som len smutný klaun.

Nejaký názov vymyslím

Ticho vo vnútri

Keď sa všetky dvere zatvoria,
ostane len ticho vo vnútri duše.
A okná, ktoré zamŕzajú…

Na krídlach

Na krídlach čierneho Pegasa,
letíme v špirále časopriestoru.
Všetko okolo nás, zdá sa,
je naraz akoby hlavou dolu.

Do očí nám obom preniká,
jasné svetlo supernovy.
Mohutná hviezda zaniká,
bez možností obnovy.

Milióny hviezd sa spoja,
v jednu žiarivú galaxiu.
Ak chceš byť ešte moja,
nepúšťaj jeho hrivu!

Spoznaní

Si pre mňa viac ako verš v básni.
Viac ako zakázaná túžba.
Stereotyp – vrah lásky,
dostať aj nás skúša.

Viem, že nie som sám,
aj keď tu pri mne nie si.
Viem, že ťa tu mám.
Alebo tam kdesi…

Ruky pred seba vystierame,
dážď chytáme do dlaní.
Virtuálne sa dotýkame,
za viečkami očí spoznaní..

Krídla

Prišla si ku mne rozrušená,
z príbehov o strašidlách.
Objímam ťa z celej sily
a hľadám stopy po krídlach.

Kým tie krídla nenájdem,
neprestanem s objatím.
Tiež preto, nech som si istý,
že ťa už viacej nestratím.

Smiem?

Sklamaní z lásky
a z nesplnených sľubov,
naplnenie hľadáme
v útrobách opustených budov.

Miloval som ťa skôr,
než som spoznal tvoje telo.
Aj to by som miloval,
keby sa to smelo.

Namiesto tvojich bokov,
dotýkam sa chladných stien.
Za niekoľko dlhých rokov,
spýtam sa znovu: Smiem?

Mních

Vrátim sa na miesto kam patrím,
do tmavomodrých hlbín.
Mám ruky prázdne a sny,
ktoré si sám splním.

S kapucou na hlave,
ticho ako mních,
sedím ponorený,
do fantasy kníh.

Sila

Bez nádeje a lásky,
je naša duša plná bolesti.
To len anjel zla skúša,
koľko sa do nej pomestí.

Nebo, čo máme v srdci,
chráni neobyčajná sila.
Mocná ako nočná búrka,
krehká ako krídla motýľa.

Je to úsmev dieťaťa,
čo zmení noc na deň
a čo v hĺbke mesiaca,
nevidí iba kameň.

Za splnu naň vlci vyjú,
ale aj oni majú strach.
Pred ohňom sa v lese skryjú,
keď vietor víri mesačný prach.

Západ slnka

Na čo myslíš, keď sa pozeráš,
na guľu z hélia a vodíka?
Je to minulosť, či budúcnosť,
ktorá pred nami uniká?

Našťastie sme ďaleko,
od radiačnej zóny.
Aj od jadra, v ktorom sa,
hýbu voľné elektróny.

Za pár minút prestanú,
sem jeho lúče prenikať.
Keby som bol jedným z nich,
smel by som sa ti líc dotýkať.

Nad Dovalovom

Tieňohra vysokých stebiel trávy,
tvorí obrazce na tvojej tvári.
Vietor rozohnal všetky chmáry
a zdá sa, že ho to baví.

Z diaľky je počuť zubaté kolesá,
ktoré nás o tieň okrádajú.
Noria sa čoraz hlbšie do lesa
a všetko živé vyháňajú.

Žobrák

Stopy bosých nôh,
namočených v krvavej kaluži,
zanechávam za sebou.
Vraj, nech každý má čo si zaslúži.

Necítim vôbec žiadny strach,
nechápem prečo sa všetci smrti boja.
No zmrzol mi úsmev na perách,
keď som zistil, že je tá krv moja.

Bola ešte teplá, keď mi stekala po tele dolu.
Moje telo sa znieslo k zemi spolu s ňou.
Myslím na krásne chvíle, čo prežili sme spolu,
a ďalej už iba blúdim tmou.

Ostrá bolesť v hrudi,
tričko postriekané krvou.
A okoloidúci,
nehnú ani brvou.

V tom zbadám pred sebou,
nohavice s čiernymi bodkami.
Moment, neboli to bodky!
Boli to škvrny od kávy.

Nakoniec sa to skončí dobre,
napadlo mi, keď sa ku mne sklonila.
Ona len vytiahla nejaké drobné
a na zem predo mňa ich hodila.

Iluze existence

Shledání

Odkrývám tajemství nedočtených listů.
Zmateně bloudím jejich významy.
Zavolám na pomoc pár alchymistů.
Snad pak nebude jejich smysl neznámý.

Jsou psány tuší z černých slz,
za pomoci husích perutí.
Pronikají mnou skrz na skrz,
dojmou mě a k pláči donutí.

Tolik ztracených slov,
našel jsem, aniž bych hledal.
Cit ryzí jako kov,
se se mnou opět shledal.

Slova

Říkáš, že všechno jsou jen slova,
že se jim nedá věřit.
Důležité je, jak se kdo chová,
na to bych se měl prý zaměřit.

Budeš se divit možná,
ale souhlasím s tebou plně.
Podej mi tedy ruku
a svez se na mojí vlně.

Vezmu tě na místa tajná,
o nichž jsi doteď jen snila.
Blízká i cizokrajná,
jen abys mi uvěřila.

Přežiji?

Toulám se světem,
se zavřenýma očima.
Moje kroky jsou,
jak poezie pro mima.

Sním si svůj sen
a nehodlám se probudit.
I kdybych měl,
kvůli tomu zabloudit.

Cítím jak slábne,
síla mých kroků.
Doufám, že budu žít,

ještě pár roků.

Potřebuji lékaře,
nemocný jsem z lásky.
Nevím zda to přežiji,
uzavřete sázky.

Život

Od chvíle, v níž jsme zrozeni,
spěcháme k tomu samému cíli.
Abychom našli místo pod zemí
a svými ostatky jej naplnili.

Potrvá to jen pár let,
než se naše těla rozloží.
Než uvadne lásky květ,
co zrozen byl v souloži.

Snad

Příliš smutná poezie, na nedělní večer.
Bez doteku jsou její slova prázdná.
Reklamy v záři dálkových světel,
neříkají nic o tom, jestli jsi šťastná.

Mlčí i světla pouličních lamp.
Nepromluví chvějící se stíny.
Já marně hledám znamení,
brodím se myšlenkami svými.

Snad najdu tě jednou,
snad najdu tě i vícekrát.
Snad budu moci tě obejmout,
ať pocítíš jak mám tě rád.

Toužím

Má duše bloudí bezednou pustinou,
vznáší se nad ní v beztíži.
Jako lupen květu unášen větrem,
než se k tobě přiblíží.

Do tvé dlaně se pak položí,
utichne vítr a zavládne klid.
V tu chvíli po něčem zatoužím.
Tím lupenem chtěl bych být.

Anděl

Jsi oáza v poušti slibů,
pramen čistý a pravdivý.
Cesta přímá, bez záhybů,
světlo, jež mé oči spatřily.

Na chvíli myslel jsem si bláhově,
že je to pouze fata morgána.
V noci bdějící sním o domově
a myslím na tebe do rána.

V mých snech se na mě díváš,
jak anděl zrozený z hvězdné záře,
A já toužím jen po jediném.
Kéž mohl bych dotknout se tvojí tváře.

Snění

Dobrou noc. Je to snad všechno?
Měl bys jít také spát.
Ale já budu ještě poslouchat techno,
a možná taky něco psát.

Napíšu pár slov o tom,
jak nevycházíme ze svých ulit.
Spát bych šel jenom tehdy,
kdybych se směl k tobě tulit.

Ale to je pořád jenom sen,
jak už to bývá vždycky.
Zítra to bude stejný den,
tedy teoreticky.

Opět budeme každý zvlášť,
kráčet po svojí cestě.
Já budu v práci a ty,
ty budeš někde ve městě.

Dlouhé jsou noci bez tebe.
To budu raději i ve dne snít.
Snít s tebou hezké sny,
ze kterých se nechci probudit.

Kniha

Chtěl bych si přečíst knihu tvého těla.
Obracet stránky vlasů tvých.
Poslouchat dech tvůj, co zní jako,
šumění větru ve větvích.

Chci si tě přečíst celou.
Každý kousek tebe.
Najít odkud se berou,
v tvých očích střípky nebe.

Od prvního velkého písmene,
po tečku na tvém malíčku.
Tvář se ti zbarví červeně,
když oslovuji tě mazlíčku.

Neunesu

Tvé rty jsou tak pěkné,
i když jsou tvá slova krutá.
Nečekal jsem, že tohle řekneš.
Jako bys mi na duši dala pouta.

Srdce znehybněno bolestí,
čas uvězněn v lihu.
Polibek daný pro štěstí.
Neunesu jeho tíhu.

Neunesu to pomyšlení,
že přeješ si být raději sama.
Snad se to ještě změní,
dřív, než pro mě přiletí vrána.

Jen proto

Jestli má člověk světu co říct,
pak to prý musí udělat.
Já jsem se proto rozhodl,
už na nic víc nečekat.

Chci, aby to celý svět slyšel,
jak strašně moc tě miluji.
Jen proto jsem na tenhle svět přišel.
Jen proto. To ti slibuji.

Uvězněn

Pořád hledám něco,
co ostatní už vědí.
Jejich svět je barevný,
ten můj jen v stupních šedi.

Nevidím a neslyším,
spíše jenom doufám.
Ale je to především,
situace hloupá.

Jak se z ní dostat mám?
Po laně to asi nepůjde.
Příčiny nezkoumám,
na těch už teď nesejde.

A tak jen zírám do stropu,
barevnou hudbou omámen.
Očekávám potopu,
uvězněn pod svým korábem.

Černá

Nad mojí duší je dnes zataženo,
až v dáli nad oblaky slunce svítí.
Být s tebou mi není umožněno,
tak zkoumám smysl mého bytí.

Rozumím tvému strachu,
i já to cítím stejně.
Bez ohledu jak moc to chceme,
vypadá to beznadějně.

Černé slzy myjí moji duši,
už jí chybí jenom černá stuha.
Když oblaky se rozestoupí,

na nebi zjeví se černá duha.

Iluze existence

Nejsem si zcela jistý,
zdali je tohle skutečné.
Jestli je život jen přelud,
rychle před ním utečme!

Na kraj světa, nebo na začátek,
tam, kde nás nikdy nedohoní.
Trochu víc basů do sluchátek,
ať nedopadne to jako loni.

Ať neslyším moudra doktorů,
nehledě na jejich reference.
Stejně vím, že tohle je,
jen iluze existence.

Bouře

V noci jsem viděl padat hvězdu,
dala mi naději, kterou jsem již vzdal.
Všude kolem hučel vítr,
a v dáli bylo slyšet koní cval.

Cítíš ten oheň mezi námi dvěma?
Neměj z bouřky strach.
Uvnitř té mlhy na nás čeká změna,
romantický vztah.

Není čas to rozebírat,
ta bouře se už blíží.
Tak odhoď svoje šaty,
i všechno, co tě tíží.

Cizinec

Ještě tady jsem,
ještě nad tebou bdím.
Ještě tady jsem
a počítám tvé vlasy.

Tiše, jako sen,
objetím tě zahalím.
Tiše, jako sen,
skrytý pod tvé řasy.

Budu dál bdít,
svým tělem tě hřát.
Budu dál bdít,
noc pomalu mizí.

Jsem jenom tvůj,
co víc si přát.
Jsem jenom tvůj.
Už nejsem cizí.

Listy

Obracíš tyhle černobílé strany.
Hledáš v nich sama sebe.
I když se zklamání neubráníš,
pořád věříš na nebe.

Doufám, že tě tam jednou potkám,
zajisté jsi anděl bez křídel.
Vím to, protože na tvých fotkách,
jsem žádná křídla neviděl.

Zato byl na nich jeden anděl.
Tím jsem si zcela jistý.
Jen díky tvojí záři v září,
padají k zemi milostné listy.

Děkuji

Líbám tvé rudé rty
a tvoji pleť tak hebkou.
Hladím tě stéblem trávy
i bílou margarétkou.

Voníš jako letní vánek,
dýchám tě zhluboka.
Čas lechtivých radovánek,
u břehu potoka.

Vděčný za všechen čas,
jenž nám byl dopřán,
jsem od chvíle kdy jsem tě,
poprvé potkal.

Bezfarebná poézia

nezmestí

Čakal som, že tu bude prievozník.
No nie je tu nič, iba rieka.
Nie je tu ani smrť, ktorá by
čakala na človeka.

Mám snáď do nej skočiť,
a plávať smrti naproti?
To až sem musel som prísť?
Nestačilo do baru oproti?

Nech po mňa príde v spánku,
nemusí mi vopred zavolať.
Aspoň sa suseda pod nami,
nebude na hluk sťažovať.

Na druhej strane je vraj už plno,
ako na Václavskom námestí.
Neprijímajú ďalšie duše,
viac sa ich tam už nezmestí.

nepoviem

Sme majstri sveta v chodení,
okolo horúcej kaše.
Bojíme sa premeniť,
všetko z moje na naše.

A tak sa nikdy nedozvieš,
ako po tebe túžim.
Pretože sa presviedčam,
že si ťa nezaslúžim.

Že snívam o tebe každý deň,
a to nielen v noci.
Ani toto ti nepoviem,
pre ten hlúpy pocit.

Pre strach, že nebudeš šťastná,
všetko čo k tebe cítim umlčím.
Nepoviem aká si krásna,
a svoju dušu umučím.

Byť navždy sám ako palec,
to je mojím osudom.
Nie som žiadny alfa samec,
nemám ani vlastný dom.

Mám len dve prázdne ruky,
čo snáď ešte vedia objímať.
Budúcnosť bez záruky,
je všetko čo viem ti dať.

nezničím

S ťažkou nohou na plyne,
rútim sa do daždivého nikam.
Neriešim kam smerujem,
ani pred čím unikám.

Neriešim či ešte príde ráno,
a nevnímam ani túto noc.
Je mi jedno či povieš áno,
je toho už na mňa moc.

Nechcem nikoho počuť,
chcem nerozmýšľať nad ničím.
Pridám plyn a pôjdem ďalej,
kým všetky myšlienky nezničím.

nepočkám

Celý život je len strata času,
všetky dni v ňom sú rovnaké.
Denne absolvujem tú istú trasu,
zakliaty v smutnej rozprávke.

Vytrhnutý zo sna, ako nejaký zombie,
kráčam v ústrety stereotypu.
Do sveta, kde na mňa číhajú hrozby,
až kým neotvorím dvere bytu.

Akonáhle vykonám,
očistu telesnej schránky,
zapínam počítač,
a otváram webové stránky.

Večer trávim hodiny,
čumením do Facebooku.
A čakám, že láska mi,
cez monitor podá ruku.

Zabíjam čas rôznymi spôsobmi,
všetko len aby som nebol sám.
Láska vraj potrebuje čas,
ale čo ak ja nepočkám?

nevidím

Nemilujem život,
áno v tom sme iní.
Nebaví ma kráčať,
svetom plným špiny.

Nebaví ma s úsmevom,
nastavovať chrbát.
Dúfam len, že toto všetko,
nebude dlho trvať.

Niekoľko rokov samoty,
na duši niečo zanechá.
Už som dávno prestal hľadať,
ľudskosť vo vnútri človeka.

Tam, kde vidíš budúcnosť,
ja nevidím vôbec nič.
Nič viac ako ľudskú kosť,
ktorá bude v zemi hniť.

nezmení

Na konci tohto tunela,
vidím iba čiernu tmu.
Doteraz to nechápem,
načo som sa trepal dnu.

Snažím sa byť pozitívny,
no niekedy to nejde.
Ostáva mi iba dúfať,
že zajtra ma to prejde.

Dovtedy však budem blúdiť,
touto čiernou krajinou.
Nenechám sa zo sna budiť
a nepôjdem za inou.

Beznádejne ostávam,
vo svojich snoch uväznený.
Bez nádeje, že sa sen,
na skutočnosť niekedy zmení.

nesplní

Za maskou s úsmevom,
ukrývam bolesť duše.
Zatiaľ čo mi sypeš soľ,
do otvorených rán.

Nie som taký silný,
ako som si myslel,
tak listujem v knihe,
nepopísaných strán.

Dúfal som, že z nich aspoň pár,
pestrými kresbami zaplním.
No už teraz viem,
že navždy ostanú prázdne.

Do zoznamu snov si zapíšem,
ďalší, ktorý sa nesplní.
A knihu bez písmen,
ukryjem niekde na dne.

nespoznáš

Nemôžem za to ja,
nemôžeš za to ty,
že mám vnútro plné,
bolestnej prázdnoty.

Tak to skrátka býva,
možno je to osud.
Možno za rohom sa skrýva,
tá, čo v ruke drží kosu.

Možno si musím len zvyknúť,
na život bez farebných dotykov.
Možno si môžem len vytknúť,
že som si na to ešte nezvykol.

Že jas a kontrast sa vytratí,
všetko pôsobí tlmene.
Keď deň sa po noci nevráti,
nespoznáš ma po mene.

nevyhráme

Všetci sme len figúrkami,
na šachovnici života.
Nepoznáme všetky ťahy,
ktorými nás zamotá.

Osud má vo svojich rukách,
podľa teba každý z nás.
Nad smrťou však nevyhráme,
ona nosí čierny pás.

nezviem

Ako krivé zrkadlá,
je moja sebareflexia.
Obrazy samého seba,
pokriví depresia.

Čo bolo jasné,
je teraz zrazu temné.
Dokonale jasný obraz,
už postupne bledne.

Všetky živé farby,
nahradila šedá.
Všetko čo sa dalo,
sa už zrazu nedá.

Čas stojí, alebo ide naopak.
Nevidím rozdiel medzi nocou a dňom.
Moja nádej je veľká ako mak.
Brodím sa denne tým istým bahnom.

Do temných zákutí mysle,
dostávam sa čoraz častejšie.
Najskôr len zveda vyšlem,
bude to takto istejšie.

Bojím sa, že jej aj tak neuniknem,
že ma tá mrcha zase dostane.
Keď cez škáru dverí nenakuknem,
nezviem čo sa stane, čo nestane.

nemožné

Moja dlaň je prázdna,
ani tvoju nikto nedrží.
Napriek tomu skúšame,
kto z nás to dlhšie vydrží.

Presviedčame sa navzájom,
že nám je takto vlastne dobre.
Smútok má v našej duši podnájom,
o našu priazeň stále žobre.

Vraj je to celkom nemožné,
ako spočítať hviezdy na oblohe.
Nemožné je ťa objímať,
dotýkať sa ti prstov na nohe.

Nemožné je pohladiť ti líce,
keď sa po ňom slza kotúľa.
Láske sme sa skryli do pivnice,
nájde nás, len keď sa zatúla.

nesmieme

Rozumiem tomu,
že ti moje sľuby nestačia,
najmä keď som spoľahlivý,
ako predpoveď počasia.

Nerobím to zámerne,
chopím sa svojej úlohy,
keď mi život prestane,
klásť polená pod nohy.

Asi to zas budem ja,
kto sa bude musieť zmeniť.
Že sa tým niečo vyrieši,
už prestávam veriť.

Odsúdený k smrti láskou,
samotu volám po mene.
A moje srdce ťahá na dno,
že dotýkať sa nesmieme.

nevrátim

Kamenné zábradlie a schody,
ktoré nikam nevedú.
Balkóny lemované,
kvetmi magnólie.

Tam som ťa naposledy videl,
s vlasmi farby medu.
Ruže natónované,
do melanchólie.

Ich vôňu ešte stále cítim
a vždy si na teba spomeniem.
Vždy, keď niekde vidím,
obrázok čiernych ruží.

Čas, ktorý som stratil,
už nikdy nedoženiem.
Vrátiť čas je jediné,
po čom teraz túžim.

nezobudím

Ďalší krok do prázdna,
ďalší pád do tmavých hlbín.
Upadol som do sna,
z ktorého sa nezobudím.

Cítim posledné zbytky svetla,
hladina nado mnou sa zatvára,
telo nehybne na dno klesá,
čoraz hlbšie sa ponára.

Nekladie žiadny odpor,
život sa z neho vytráca.
Aj keď v tom cítiť rozpor,
som rád, že už nekráča.

Unavené nohy i chrbát,
nesúci ťažobu dní,
hlboko na dne môže si ustlať
a odpočívať pokojný.

nezmysel

Hľadal som zmysel života,
našiel som niečo iné.
Niečo viac ako je pravda,
ukrytá vo víne.

Tieň nemôže žiť bez svetla,
noc nemôže byť bez dňa.
Nieje dobro bez zla,
zvlášť dnes v dobe temna.

Lož má krásne dlhé nohy,
rozkvitá ako IT priemysel.
Zmysel života som nenašiel,
zato som našiel jeho nezmysel.

nechytím

Na zemi stovky črepín,
svetlo, ktoré viac nesvieti.
V tme cítim chladnú,
prítomnosť samoty.

Tak ako farboslepý,
nechytí farby do sietí,
ja nechytím lásku,
aj keď je na dotyk.

Tá medzi nami,
je vopred odsúdená,
na pomalú smrť,
v plameni túžby.

Možno to bude tým,
že je len vymyslená,
no aspoň nežiada,
žiadne protislužby.

neprečítaný

Som kniha plná čiernobielych strán.
Neprečítaná, niekde na polici.
Záhrada v Krajine zamknutých brán,
kam nesmú žiadni návštevníci.

Som dieťa vzdialenej galaxie,
temná hviezda padajúca sama do seba.
Čierna diera tejto generácie,
lúč tmy letiaci do neba.

Som zlodej snov a dotykov,
mág tvoriaci kúzla slovami.
Na život tu som si nezvykol.
Ostávam neprečítaný.

Koniec

Leňošenie

Spíš, taká krásna,
aj silueta tvojho tela.
Sníš ako spoločne,
hľadáme nášho stvoriteľa.

Nechcem už o tebe snívať,
chcem radšej snívať s tebou.
Chcem s tebou bývať,
spoločne hľadať nebo.

Chcem, aby sme všetko,
čo bolí, nabok odložili.
A celý deň spolu,
iba šťastne leňošili.

Sami

Keď si blízko mňa,
celý svet sa niekam pominie.
Ostane len tvoja vôňa a úsmev.

Domov

Som tu pre teba celý čas.
Celý čas ťa strážim.
Aby som, keď príde mráz,
tvoje srdce chránil.

Cítim ťa pri mne.
Si pri mne celkom blízko.
Vinní nevinne,
keď slnko je už nízko.

Keď som s tebou,
tak sa cítim doma.
Domov je to, čo je
medzi nami dvoma.

Nálezné

Našiel som lásku.
Niekto ju stratil.
No neviem komu,
by som ju vrátil.

Tak si ju nechám,
bude len moja.
Nechápem prečo,
sa lásky boja.

Vďaka nej poznám,
že ešte žijem.
Nehľadá slová,
či vyšší príjem.

Mne stačí málo,
jej ruka v mojej dlani.
Nič viac nám netreba,
iba byť milovaní.

Nekonečná

Povedz, kde máš odložené krídla.
Prezraď, kde ich skrývaš.
Povedz, kam si mi večer zmizla.
Odhaľ mi o čom snívaš.

Láska, nemlč prosím,
zabíja ma ticho v slúchadle.
Pocity, čo v sebe nosím,
nevidieť na fotkách ani v zrkadle.

Ak budem smieť, tak ti dám,
bozk za každú hviezdu na nebi.
Milujem ťa nekonečne.
Bez dátumu spotreby.

Nádherná

Celá si nádherná, moja milovaná.
Niet na tebe vady.
Podaj mi ruku, hoci si nahá,
pôjdeme do záhrady.

Na východ od Edenu,
tam je dobrá pôda.
Tam, pred tvárou Boha,
celý sa ti oddám.

Si tak vnútorne krásna,
ako len anjel môže byť.
Preto, aby si bola šťastná,
budem i s diablom súperiť.

Dotkni sa ma krídlami,
poodhaľ svoje vlasy.
Anjel môj, celá si,
odetá do krásy.

Sen

Vezmem ťa do rúk opatrne,
si vzácna a príliš krehká.
U mňa si môžeš krídla zložiť,
mám i náhradné pierka.

A keď budeš unavená,
odpočiň si na mojom pleci.
Odlož čo ťa trápi, spinkaj
a budú sa diať veci.

Vynesiem ťa k hviezdam v náručí,
do Veľkého voza položím.
A potom, to ti viem zaručiť,
do kraja snov s tebou odletím.

Usteliem ti na posteli z lúčnych kvetov,
farebnou dúhou ťa prikryjem.
Rozochvela si moje srdce.
Snáď je to sen, ktorý raz zažijem.

Nevyrovná

Príliš krásny večer,
na také ťažké úvahy.
Myšlienky ťažšie ako,
ruka stolára z Oravy.

Než rozmýšľať nad tým,
ako sa to skončí,
ja sa radšej zasním,
nad farbou tvojich očí.

Vo vzorkovníku počítam,
odtiene farieb na stovky.
Žiadna z nich sa nevyrovná,
pigmentu tvojej dúhovky.

Kto

Nemôžem ťa milovať,
nesmiem po tebe túžiť.
Kto ale rozhoduje,
koho smiem, či nesmiem ľúbiť?

Nezabráni

Prečo si smutná, zlatíčko?
Vari nevieš, že ťa ľúbim?
Pošlem ti pusu na líčko,
a ďalších desať ti sľúbim.

Nič mi nezabráni ťa milovať.
Aj keď to veľmi bolí.
Z tej bolesti sa budem radovať,
nech vo mne celá zhorí.

Budem sa tešiť na okamih,
keď ja zmení sa na my,
keď sa budeme smieť,
rozprávať po milovaní.

Řidičák

Dělám si na večer plány,
že ti budu dělat pomyšlení.
I když se trochu bojim,
že je to jenom vymyšlený.

Sleduju bublinky sektu,
šantící v průhledný skleničce.
Že prej mohl bych plavat s nima,
odolám jejich nabídce.

Poddat se jejich moci,
to je mi vzdálené na míle.
Nemám totiž řidičák,
na perpetuum promile.

Na dne

Je toľko krásnych slov,
ktoré ti nesmiem povedať.
A sny, čo ostanú len snami.
Minulosť nás núti,
stále sa za ňou obzerať.
Budúcnosť zahráva sa s nami.

A prítomnosť mi zatiaľ,
pomedzi prsty uniká.
Nekompromisne a bezohľadne.

Berie si všetko krásne
a robí zo mňa vinníka.
Zatiaľ čo ja len tápem na dne.

Vrah

Farebné večery,
striedajú temné rána.
Pekné sny vezme mi,
tajomná čierna vrana.

Odletí s nimi,
za horizont skutočnosti.
To, čo mi zanechá,
má ďaleko od radosti.

Navyše ma presviedča,
že si to vlastne užívam,
keď hladím vlasy samote
a depresiu objímam.

Opäť ďalšie rande,
so svojou vlastnou hlavou.
Namiesto cesty hore,
opäť kráčam nadol.

Všetky moje cesty,
vedú k zatvoreným dverám.
Márne hľadám niečo,
čo už dávno nemám.

Tak som sa stal vrahom
a zabíjam čas.
Zatiaľ čo si život,
robí srandu z nás.

V rose

ochladilo sa
medzi nami
môžem sa dotknúť
tvojho dychu

ty chodíš bosá
kvetinami
tak ako víla
za úsvitu

nevidieť stopy
tvojich chodidiel

otlačené
v rannej rose

ja slepý som bol
kým som nevidel
tancovať tvoje
nohy bosé

Rezonancie

Ozvena kvapiek,
ozýva sa v mojej duši.
V pravidelných intervaloch,
dopadajú do jazierka sĺz.

Odráža sa od stien,
preniká do mojich uší.
Rezonuje vo vodných kruhoch.
Rezonuje mnou skrz naskrz.

Občasné záblesky svetla,
zmenia sa na lúče dúhy.
Stratia sa v tme jaskyne,
skôr než dopadnú na hladinu.

Odvtedy, čo si ma stretla,
nie som viac len „ten druhý“.
Aj keď som asi na vine,
nedaj mi bez lásky zahynúť.

Nestačí

Každý sa chytá kormidla,
mne nevadí byť len pasažier.
Dobre viem, že netreba,
búšiť do zamknutých dvier.

Vytvárame egocentrické svety,
kde my sme stredom galaxie,
zhasnuté hviezdy a planéty,
na ktorých už dávno nik nežije.

Jediné čo po nás ostane,
budú digitálne stopy.
Jeden, dva riadky v matrike
a možno dáke fotky…

Nič z toho mi nestačí,
za niečím viac sa obzerám.
Verím, že prach nie je to,
kam sa pomaly poberám.

Nehodiace sa škrtnite!

Škrtnite si ma,
na tento svet sa nehodím.
Môcť si tak vybrať,
či sa vôbec narodím.

Možno by som sa na to...,
alebo radšej do iného sveta.
Kde stálo by to za to,
za bodkou bola by veta.

Nemusí byť všetko naopak,
stačilo by trošíčka.
Sadnúť si tak na oblak,
sny vyťahovať z košíčka.

Na krídlach rannej zory,
zletím ku tebe dolu.
Pod prikrývkou z oblohy,
budeme navždy spolu.

Pes

Nič krajšie ako sú tvoje oči,
som nikdy predtým nevidel.
Nikto ma však nevaroval,
že láska nehrá podľa pravidiel.

Mal som to byť predsa ja,
kto ťa bude držať v náručí.
Aj keď som len starý pes,
čo sa novým kúskom naučí.

Boh vie

Na križovatke našich ciest,
svieti ďalšia červená.
A tak máme chvíľu čas,
zistiť čo to znamená.

Prečo je to práve teraz,
prečo sme tu, ty a ja.
Slová, čo som čítal neraz,
nám to možno odhalia.

I mňa to mrzí, že je to práve takto.
Že blúdime v slepých uličkách.
Boh vie, kto ti bude vravieť zlatko,
a bozkávať jamky na líčkach.

Hľadanie

Hľadám cestu za svetlom,
niekam vonku z temnoty.
Kladiem si mnoho otázok.
Posledná je: Prečo ty?

Jediné svetlo, čo som našiel,
je to na konci tunela.
Do neho však vstúpiť môže,
len duša, ktorá umrela.

Ale ja som ešte živý,
teda aspoň fyzicky.
Z hriechu túžby podozrivý,
trochu melancholický.

Nebudem už hľadať ďalej,
a zatočím osudím.
Kým je vo mne ešte nádej,
kým sa zo snov zobudím.

Koniec

Nevládzem ďalej,
neunesiem tie ťažké slová.
Nevidím nádej,
a tak len ticho stonám.

Som väzeň nádeje,
v ktorú sa zdráham veriť.
Čím bližšie som k cieľu,
tým ťažšie je naň mieriť.

Prichádza koniec,
cítim, že je to tu.
Nič nevie naplniť,
tú bezodnú prázdnotu.

Či zakryť nahotu,
ukončiť slepotu,
prekričať hluchotu,
vybieliť čiernotu…

Poďakovanie

To, že si dnes môžeme prečítať moje básne či poviedky je taký malý zázrak. A ten by sa neuskutočnil bez dvoch ľudí, ktorí na tom tiež majú svoj podiel.

V prvom rade sa chcem poďakovať priekopníkovi fantasy literatúry, tvorcovi Vodnej planéty a politickej poézie Stanislavovi Hoferekovi, ktorý trpezlivo a s maximálnou ústretovosťou dlhodobo poskytuje priestor nielen začínajúcim autorom. Greenie.elist.sk je útočiskom, pre všetkých autorov, ktorí váhajú s vydaním svojich diel, alebo potrebujú pomoc či povzbudenie. Ďakujem mu aj za kopec mravenčej práce pri úpravách a formátovaní jednotlivých diel.

Moje ďakujem patrí aj Tereze Hruškovej, ktorá mi, okrem pomoci s českou gramatikou, svojim osobitým pohľadom na moje básne, vždy dodala silu a chuť pokračovať v ďalej písaní. Ďakujem vám obom, priatelia.